KÁRPÁTIKON

A KÁRPÁTALJAI MAGYAR GÖRÖGKATOLIKUSOK LAPJA • 2015/3



INTERJÚ FERENC PÁPÁVAL

25 ÉVE SZABADON

FALUJÁRÓ: A Ráti Egyházközség

PROGRAMOK

Ortutay Elemér Szakkollégium

Az Ortutay Elemér Szakkollégium felvételt hirdet
a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola oktatási egységeinek diákjai és a Beregszászi Egészségügyi College diákjai számára.

Kollégiumi értékrend:

- Keresztény szellemiségű közösség
- A keresztény értékrenden alapuló tudományosság
- Személyiségfejlesztő programok
- Önismeret és önazonosságtudat fejlesztése
- Személyes odafigyelés
- Családias légkör
- Természetes és egészséges életmód



Lakóközösségek:

A szakkollégium szállásait lakóközösségekben tervezzük megvalósítani, ahol hasonló gondolkodással, szellemiséggel és értékrenddel rendelkező fiatalokkal élheted végig a tanulmányaidat.

Egy lakóközösségben 8-10 diák fog együtt élni egy-egy kisközösséget alkotva a főiskoláról jól megközelíthető családi házakban.

Biztosítunk: jó felszerelt kényelmes szállás, konyha és étkező, Wifi, modern fűtésrendszer elérhető áron.





Jelentkezési határidő:
2015. augusztus 15.
Felvételi elbeszélgetés:
2015. augusztus 17-én vagy 18-án 12 órától.
(Előzetes egyeztetés alapján.)

Érdeklődni és jelentkezési lapot igényelni a következő címeken lehet:
gorogkor.kmf@gmail.com,
marosiistvan74@gmail.com
telefonon: +380-50-8255542,
+380-67-1573232,+380-63-3355667



Névadónkról:



Dr. Ortutay Elemér görögkatolikus pap volt, Beregszász szülötte. Szülővárosában járt gimnáziumba. Ungváron, Olmützben tanult teológiát, majd Budapesten doktorált. Volt gimnáziumi- és teológiai tanár, cserkészparancsnok és székesegyházi káplán… A kommunizmus idején hitvallóként átélte a Gulágot, majd kétkezi munkásként dolgozott… Közben egyszemélyes teológiaként az illegalitásban is képezte a papokat. ***Mindenképpen példakép!***

„Szülőföldünk, Kárpátalja, gazdag és csodálatos föld. Ez a terület nem néhány, egykori vármegye, de összekötő és határkő Kelet és Nyugat között… Ezt a földet nemcsak a természet, a Tisza és a tiszta levegő táplálja, de e föld népének…, azaz a föld hőseinek, hitvallóinak, vértanúinak, tudósainak példája, alázatos, munkás élete, munkája és vére termékenyítette meg.” (dr. Ortutay Elemér)

GÖR FESZT

Gyere el és légy részese egy olyan élménynek, amelyre egész nyáron vágytál.

Szeretettel várunk
2015. augusztus 22-én 12^{00}-tól (szombaton)
a Görögkatolikus Ifjúsági Szervezet (GISz) által megrendezett
IV. Hagyományőrző Szent István napi Görögkatolikus Ifjúsági Fesztiválra

Helyszín: **Tiszacsoma**

Szent István tiszteletére fölszentelt görögkatolikus templom, Honfoglalási emlékpark



HÁRSVÖLGYI Virág:

“Íme a királynő, az Isten jegyese érkezik.”



Az Istenszülő Szűz Mária “halálát”, pontosabban **elszenderedését** (gör. koimészisz) és mennybevételét apokrif (a tételes vallások által hivatalosan el nem ismert) iratok beszélik el, mivel az Újszövetség nem említi Máriát a Szentlélek eljövetele után. Az Aranylegenda (Legenda Aurea) szerint a Szűz halálának órájában csodás módon megjelent a missziós úton lévő tizenkét apostol, és egy angyal, a Paradicsomból hozott pálmaággal. A missziós útról visszatérő apostolok érdekes ábrázolása gyakran egy vagy több, formailag felhőszerű (burok) képződmény, mely azt a csodatényt hivatott érzékeltetni, hogy az apostolok, mintegy a felhők szárnyán repülve, egyszerre érkeztek meg Mária halálos ágyához. Ekkor Krisztus is megjelent, és az Istenszülő lelkét magához vette. Bizánci mintára a lelket csecsemő formájában szokás ábrázolni, ennek megfelelően a keleti egyház egyik legfontosabb kép témájául szolgáló elszenderedés-ábrázolásnak meghatározó motívumáról van szó. Miután Mária lelkét az angyalok felvitték a mennybe, a Szűz testét az apostolok mentee kísérte a sírhoz, ahol három nap és három éjjel, zsoltárt énekelve (Zsolt 114) virrasztottak. Ezután újra megjelent Krisztus és Mária lelkét egyesítette testével, mert ahogy a dogma is kimondja: a *“Szeplőtelen Istenanya, mindenkor Szűz Mária foldi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt fölvétetett a mennyei dicsőségbe.”* Ikonokon a test és lélek szerinti mennybevételt nem mindig ábrázolják együtt, van úgy, hogy különkülön kezelik, de az időben való egymás utániságot egy képen belül is összefoglalhatják. Ilyenkor Krisztust látjuk, amint kezében tartja Mária lelkét, felette pedig már a Szűz teljes alakban jelenik meg, akit angyalok emelnek a mennybe, mely nyitott kapukkal várja királynőjét. Az Istenszülő elszenderedésének ikonográfiájában nemállandó, de gyakran feltűnő alak egy férfi, aki az apokrif hagyomány szerint fel akarta borítani a ravatalt. Tettéért egy angyal pallossal levágta a kezeit, de a férfi hite később meggyógyította őt. Itt fontos megjegyezni, hogy tipológiai (újszövetségi üdvtörténetet előlegező ószövetségi személyek, események,dolgok) szempontból a Szűz teste párhuzamba kerül a frigyládával, melyben Áron kivirágzott vesszejét, a törvénytáblákat, és a mannát tartalmazó arany vödröt őrizték. A Krónikák könyvének vonatkozó részében (1Krón 13, 9-10) *“Uza kinyújtotta kezét, hogy megfogja a ládát [...] Erre fölgerjedt az Úr haragja Uza ellen, és lesújtott rá.”* A Mária-szimbolikában az Istenszülőt dicsőítő szövegek a Szüzet, mint “Szentlélekkel megaranyozott frigyszekrényt”, mint “az égi manna aranyedényét” emlegetik, így aki az ő ravatalát akarja felborítani, olyan büntetésben részesül, mit egykor Uza, aki meg akarta érinteni a frigyládát. Az Istenszülő teste szimbolikus értelemben tehát a frigyláda, a “befogadhatatlan Teremtőnek hajléka”. Testét azonban *„...a halál és a sír nem tarthatta meg sajátjának; / mivel őt, mint az Életnek szülő anyját, / az ő szűz méhében elhelyezkedett Fiúisten / az örök élet dicsőségébe vezette be.”*



DR. SZOLÁNSZKY Ágoston:

Úrszínváltozás az én átváltozásomért

Augusztus 6-án az Egyház egy igen régi eredetű (IV évszázadik visszavezethető) és szép ünnepet ünnepel – Urunk színeváltozását. Az Evangélium elbeszélése szerint, Krisztus Urunk kereszthalálát megelőzően kb. 40 nappal egy csodálatos élményben részesítette három kiválasztott tanítványát (Pétert, Jakabot és Jánost) – megmutatta nekik Isteni dicsőségét, azaz átváltozott előttük. Erre utal a Vecsernye első sztihirája is: „keresztre feszíttetésed előtt, Uram, színedben átváltoztál". Ezáltal egyik érdekessége ennek az ünnepnek maga az ünneplés dátuma, hiszen Úrszíneváltozás ünnepét augusztusban és nem Nagypéntek előtti időben tartjuk ahogy azt a Biblia meg a liturgikus szövegek sugallják. Ennek magyarázata abban rejlik, hogy valamikor valóban tavaszkor ünnepelték, de mivelhogy a Nagypéntektől számított 40 nap mindig böjtben volt, vagyis az ünnep fényességét kicsit árnyékolta a nagyböjt szigorúsága, így az ünneplést áthelyezték augusztus hónapjára. Annak érdekében pedig hogy megtartsák a keresztel és Krisztus halálával való kötődést az Úrszíneváltozás ünnepét a Szent Kereszt Felmagasztalása ünnepét (szeptember 14) megelőző negyvenedik napra tűzték ki, vagyis augusztus 6-ára.

De tekintet nélkül a dátumokra, joggal tehetjük fel a kérdést: miért cselekedte ezt a különös jelenséget az Üdvözítő? Erre a választ úgyszintén egy sztihira rejti: „hogy lássák a Te csodáidat és ne rettenjenek meg a Te bekövetkezendő kínszenvedésedtől sem". Jézus mintegy megakarta erősíteni tanítványai hitét abban, hogy a rossz, a baj, a fájdalom – az mind csak ideiglenes, ami pedig örök – az Isten dicsősége és a mi részünk eme Jóság örök szemlélésében, mely boldogsággal tölt el minden embert. Isten valójában azt szeretné, hogy a mi életfelfogásunk más legyen azokénál akik nem ismerik Őt. Krisztus élete során sohasem választotta a kellemes és könnyű utat. Ő mindig szembe tudott nézni a kihívásokkal, ellene irányuló ellenszenvvel, gyűlölettel. És ez így maradt egészen e kereszthalálig. Krisztus természetesen nem volt önsanyargató, nem élvezte mindazt a rosszat ami ellene irányult, de viszont irigylésre mél-

tó nyugodtsággal és megrendíthetetlen hittel vállalt minden szenvedést és kihívást. Jézus nem akart megalkuvás árán népszerűvé válni, ahogy azt sajnos sokan tették és teszik napjainkban is. Ő vállalta azt, hogy nem mindenkinek fog tetszeni az amit mond és cselekszik. Számára csak egy volt a fontos – az Atya akaratát cselekedni. Halála előtt is csak azt mondta a Getszemáni kertben vért verítékezve: „Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan Te!" (Mt. 26,39).

Jó döntés e Krisztus nyomdokaiban járni? Őt utánozni? Elvei és tanítása szerint élni? Érdemes becsületesnek lenni, amikor majdnem mindenki csal, lop, hazudik? Érdemes imádkozni, templomba járni, böjtölni, amikor oly sokan nem is tudják mi az ima és mégis sikeresek meg gazdagok? Érdemes feláldozni életemet másokért, családomért, barátaimért, amikor körülöttem olyan sok egoista él? Sok ember fejében élete során talán nem egyszer megfordulnak ezek vagy hasonló gondolatok. Sőt, az apostolok számára sem volt teljesen egyértelmű hogy miért kéne Jézusnak meghalnia. Péter apostol meg is próbálta Jézust lebeszélni arról hogy veszélynek és halálnak tegye ki magát. De Jézus Pétert megdorgálta e szavakkal: „Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak" (Mt. 16,23). Nem sokkal ezután az eset után történik, Máté Evangéliuma szerint, az a csoda, amikor Jézus megmutatja tanítványainak mennyei dicsőségét – az Úrszíneváltozás.

Mi emberek bármilyen erősnek is akarjuk mutatni magunkat – mégis gyengék vagyunk. Ha néha, nagy buzgósággal, ki is jelentjük hogy Istenért mindent vállalunk, de mégis a gyakorlatban sokszor elesünk, máshogy cselekszünk. Nekünk szükségünk van arra, hogy lássuk a feltámadt és megdicsőült Krisztust. Nekünk szükségünk van arra hogy a kereszt mellet lássuk azt ami utána következik. Szükségünk van az Úrszíneváltozásra ahhoz hogy mi is megváltozzunk. Péter, aki le akarta beszélni Krisztust a kiszolgáltatott halálról, kicsivel az Úrszíneváltozás után már azt mondta: „Még ha meg kell is veled halnom, akkor sem tagadlak meg" (Mt. 26,35). Igaz, ezeket a szavakat nem sikerült az első nekirugaszkodásra a gyakorlatban is megvalósítani, de idővel Péter teljes átváltozása is bekövetkezet, hisz vértanúságot szenvedett Krisztusért. Gyakran velünk is ugyanez történik. Bűnbeesünk, bűnbánatot tartunk, gyónunk és fogadkozunk hogy soha többet! Majd újból bűnbeesünk... Fontos, hogy földi pályánk alatt azért mi is átváltozzunk, látván Krisztust lelkileg a Tábor hegyen, érintve Őt a szentáldozásban azt tudjuk mondani: „Uram, jó itt nekünk!" (Mt. 17,4). Ha Krisztussal vagyunk akkor mindig jó, máshogy ez nem is lehetne. Még ha nehézségeken is megyünk keresztül tudjuk, hogy Krisztus, aki a kereszten függőt, legyőzte a halált és engemet is megerősít, ha kell akkor csodával, Úrszíneváltozással... Az pedig hogy mennyire tudjuk befogadni ezt a csodát csak tőlünk függ, hisz az apostolok is annyira tudták átélni ezt az eseményt amennyire képesek voltak rá, ezt a konták így énekli meg: „amennyire tanítványaid képesek voltak, meglátták a te dicsőségedet".

Megemlítendő eme ünnep kapcsán az is, hogy régi szokás szerint a templomba a pap megáldja a gyümölcsöket mint a termés zsengéjét. Eme áldásnak még a zsidó hagyományban is vannak gyökerei, hiszen Isten azt monda régen: „Földed terméséből a zsenge legjavát vidd el Uradnak, Istenednek a házába" (Kiv. 23,19). A keresztények pedig átvették eme szép szokást amelyről az Apostoli törvények, a Karfagéni szinódus meg a hatodik Egyetemes Zsinat egyaránt említést tesznek. Ami a szertartást illeti annak négy fő gondolata van. Az első – hogy köszönetet mondjunk Istennek, hisz Tőle kaptunk mindent: „Néked, Uram, mindenki jótevőjének és a termés zsengéjének teremtőjének, mindenért köszönetet mondván". A második – hogy „a termést akadálymentesen betakarítani, egészségünk javára fogyasztani" tudjuk. A harmadik – hogy imádkozzunk azokért akik „a termést be fogják takarítani, fogyasztani és munkálkodni rajta" és hogy ők, talán az elégtelen termés miatt, „ne legyenek elkeseredve de a Te adományaiddal eltelve mindenkor köszönettel dicsőítsék a Te legszentebb nevedet". A negyedik pedig az, hogy elmondjuk az Urnak: „fogad ma is ezen eléd hozott gyümölcsöket és méltass rá, hogy azok a Te örök kincstáradban legyenek letéve". Hogy miért is szenteljük pont most a gyümölcsöket? Egyrészt, mert most van a szezonja, másrészt pedig azért, mert a gyümölcs is átváltozik. Sok fázison megy keresztül. Átváltozása hosszú és nem egyszerű folyamat. Átváltozása Isten műve, ugyan úgy mint a mi átváltozásunk is.

Hozza el az Úrszíneváltozás ünnepe nekünk is az átváltozást hogy igaz és jó keresztények legyünk az Atya, a Fiú, és a Szentlélek dicsőségére. Ámen.

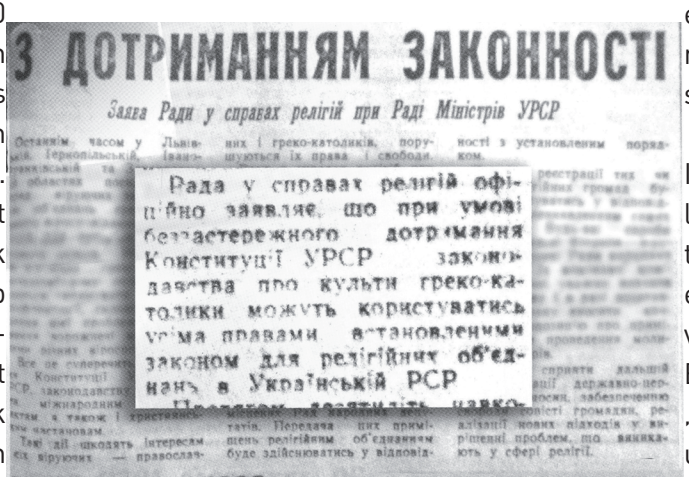


SZABÓ Konstantin:

1989 - A legalizáció

1988-ban a Szovjetunió elnöke és pártfőnöke Mihail Gorbacsov. Befejeződött az a több évtizedes hosszú időszak, amikor a "nyugdíjas" klubtagságból választottak fő pártvezért. Új szelek fújdogálnak, a külpolitika nagyon tetszik sokaknak, főleg Nyugatnak. Leomlik a berlini fal, megkezdődik a szovjet csapatok kivonulása, a varsói szerződés megszűnik, a KGST szintén.

Mernek megszólalni a görögkatolikusok. Mi is Kárpátalján, az elmúlt 40 év így nézett ki. 1947-ben voltak az utolsó nyilvános papszentelések. Ezután kilenc nagyon nehéz év. 29 vértanú. 128 elhurcolt pap. 63 bujkáló és voltak aláírtak – akik között több olyan van, aki mintha aláírta volna, de nem szolgált egy napot se. Voltak, akik 1956 után folyamatosan kezdtek vissza térni.



З ДОТРИМАННЯМ ЗАКОННОСТІ

Рада у справах релігій при Раді Міністрів УРСР

Рада у справах релігій офіційно заявляє, що при умові безастережного дотримання Конституції УРСР законодавства про культи греко-католики можуть користуватись усіма правами, встановленими законом для релігійних об'єднань в Українській РСР

1956. november 7-én Chira Sándor püspök fölszentel négy jelöltet. Ettől a pillanattól él az egyházmegye. Van püspöke. Később három is. Vannak teológiai doktorai, dr.Ortutay Elemér és Holovács József püspök, akik „kvázi" a papnevelő szeminárium, főiskola és minden egyben. Vannak szentelések, ha nem is minden évben, állítólag 53 fölszentelt pap 1957-1988 között.

Érdekes helyzet az is hogy az állami hatóságok, többek közt a KGB is tudva tudja, hogy vannak görögkatolikus papok, „unyiáté". Egyike az érdekességeknek 1980-as években történt. Ungváron az Ung folyó partján egy padon ül két Iván Ivánovics. Az egyik KGB őrnagy, a másik Szemedi János apostoli vikárius – és miről beszélgetnek – a fociról, hokiról és más hétköznapi dolgokról. A KGB megfigyeli a zárt ajtó és ablak mögött működő és elő Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye működését.

Szinte minden faluba találunk olyan házaspárokat, megkeresztelt gyermekeket, akiket görögkatolikus pap részesített a szentségekbe. Még azok között is akik látszólag a právoszláv templomba jártak. Például a dédai kurátort, Halavács Jánost - Vaszócsik Miklós bácsi eskette a 60-as évek elején.

Majdnem kivétel nélkül minden illegalitásban lévő papnak volt egy bizonyos működési területe. Szemedi püspöknek Ungváron volt három-négy állandó családja, akikhez heti rendszerességgel járt, és ahol megjelenthettek mások is, akik különböző szentségeket igényeltek.

Nagyszőlősön Fedorkó István atya nagyon aktív illegális tevékenységet folytatott, annak ellenére, hogy előbb „aláírt", pár év múlva visszavonta azt, és ahogy Bendász István mondta róla „arannyal írta alá életének utolsó éveit."

Nem lenne elég e hely arra, hogy mindenkit név szerint felsoroljunk és méltassunk, bizonyos, hogy amit tettek az atyák, azt a jó Isten dicsőségére tették és a hívek lelki üdvösségéért. Főleg annak a rengeteg tanárnak és tanítónak, akik munkájuk miatt, pártfunkcionáriusoknak, KGB tiszteknek és másoknak, akik mintha a rendszer szolgálnák, de mégis igényeltek, vagy nem vetették el a keresztelést vagy házasság szentségét, nem beszélve a temetésről. Megkell külön jegyezni, hogy az egész 40 kommunista év alatt szinte nem lett elnyomva vagy elfeledve az egyházi temetés. Nagyon, de nagyon jelentéktelen azoknak a száma akik ezt eldobták.

Mindezek az események bizonyítják hogyan működött az Egyházmegye. Templomok nélkül, hivatalos engedély és regisztráció nélkül.

És jön a gorbacsovi „peresztrojka", tényleg átrendeződik sok minden, többek között az egyházi élet is. Elkezdünk kijönni a zárt ajtók megül. Ungvár, Bilke, Nagycsongova és sok-sok más helyen. Magyar község Salánk.





1989 kora őszén Szemedi János püspök és Elemér bácsi és még két pap először vizitál Nyíregyházán Keresztes Szilárd püspöknél.

1989. november 4-én Szemedi János és Margitics Iván püspökök, Ortutay Elemér, Legeza Sándor, Ohár György, Lelekács János, id. Veres Tibor, Stiliha József, Vaszkó József, Berecz László, Szabó Konstantin az első máriapócsi zarándoklat résztvevői. Talán egy kicsit a legalizációból való kijövetel előhírnöke ez a Zarándoklat, a „néma királyfi hangjának" a megszólalása, amiről Dr. Ortutay Elemér prédikált a Máriapócsi bazilikában 1989. november 5-én, egy hónappal a Gorbacsovi rendelet megjelenése előtt.

1989 decemberében Mihail Gorbacsov, a szovjet állam vezetője Olaszországba van hivatalos meghíváson. Nem mehet senki úgy Rómába, hogy ne találkozzon a pápával. Főleg ha ez a pápa II János Pál (Karol Wojtyła). És egy szovjet újító vezető, nem mehet üres kézzel. A görögkatolikus egyház legalizációja az ajándék a pápának. És nem akármilyen fordulat a Munkácsi Egyházmegyénk életébe.

Milyen is a helyzet 1989 decemberében. Van három püspök Szemedi János(1978) ordinárius-vikárius és két segédpüspök Holovács József (1983) és Margitics Iván (1988). Van talán 69 pap, ennek zöme, nagyobb része 60 és 80 év között. A legfiatalabb 40 éves és két éve pap, Bábinec Vaszil Beregszentmiklóson, egy éves papok a Bródi testvérek édesapjukkal az élen, és még néhányan. Vannak a tiltott időben szenteltek, akik nem jártak semmilyen szemináriumba és nem rendelkeznek semmilyen tapasztalattal.



A pontosság igenye nélkül közlöm a következő adatokat:

18 pap, akik a likvidálás előtt is működtek és el voltak ítélve...

17 pap, akik nem voltak lágerbe és a likvidálás előtt működtek...

34 pap, akik 1956 és 1988 között voltak felszentelve ebből kb. 10 még érkezett legalább egy rövid ideig tanulni szemináriumba, például Stiliha József és Legeza Sándor be is fejezték, csak Romzsa halála miatt nem érkeztek szentelődni.

Es egyik napról a másikra át kell venni az egyházmegyét, nem akármilyen feladat. Ami nagyon rendkívüli, van egy csodálatos szabadság érzett és van óriási hit, és az igazságosság „ünnepe". Vosztorzsestvovala szpravedléviszty.

Ami jelentős az egyházmegye szintjén és az állam felé is, nagy bejelentés (bejelentkezés) az első püspöki szent liturgia 1989. október 1-jén vasárnap a Szent Kereszt Felmagasztalásának az ünnepe (szeptember 27, de áttéve vasárnapra) az ungvár-ceholnyai „templom" udvarán. Ez után minden vasárnap van liturgia, de még minden vasárnap megbírságolják az imádkozókat 50 rubelre. Volt olyan esett, hogy 100 rubelt fizettek, megkérdezte a „csinovnyik", miért fizetnek 100 rubelt a hívek, erre válaszoltak, hogy a jövő vasárnapit is kifizetjük előre. És jött a karácsonyi ünnepi püspöki szent liturgia január 7-én, amelyen részt vesz dr. Keresztes Szilárd hajdúdorogi megyéspüspök. És februárba az első amerikai és kanadai püspökök látogatása. Hirka Ján eperjesi püspök szentelése után egy hétköznap nagy parádé az Ungvári ceholnyai templom udvarán, mert a templom nem a miénk, és a katedrálisról is még csak álmodoztunk.

„Az emberi drámák mélyen megrendítenek”

INTERJÚ FERENC PÁPÁVAL


LA VOZ DEL PUEBLO

www.lavozdelpueblo.com.ar

Mayo
24
Domingo

“La gente me hace bien”

Una entrevista histórica

Durante 45 minutos, Francisco respondió el miércoles último a las preguntas de Juan Berretta, periodista de La Voz del Pueblo. Un diálogo cuyo contenido damos a conocer en la presente edición. Su vida cotidiana, la política, la violencia en el fútbol y los pensamientos sobre la tarea que le ha sido encomendada fueron algunos de los muchos temas que analizó en la entrevista exclusiva

DETALLES DE LA NOTA
Gestos que reflejan la generosidad del Sumo Pontífice

AUDIENCIAS PUBLICAS
Miles de fieles del mundo, con la mirada en Francisco

¡Gracias Francisco!

Teljes terjedelmében közöljük a Ferenc pápával (május 21-én) készült interjút, amely a Tres Arroyos-i (Buenos Aires) La Voz del Pueblo argentin napilapban jelent meg május 24-én.

A vatikáni Szent Márta-ház egyik kicsiny, egyszerű termében Ferenc pápa fogadta a La Voz del Pueblo újságíróját. A találkozón nem volt más jelen, és a pápa csak egyetlen feltételt szabott: „Az egyedüli, amit kérek tőled, hogy tisztán játssz velem”, mondta, mielőtt elindítottam a hangfelvevőt. Azután, a negyvenöt percig tartó interjú során megvallotta, hogy korábban „pánikolt az újságíróktól”. Nyilvánvalóvá vált, hogy már túl van ezen a nehézségen.

Jorge Bergoglio bátran feltárta lelkét: örömmel és gesztikulálva válaszolt, amikor a kérdések tűzbe hozták, de szárazan és metsző hidegséggel, amikor úgy érezte, hogy válasza nagy zajt csaphat a Vatikán falain kívül. A magány, a pizza, a félelem a testi fájdalomtól, az emberekre gyakorolt elbűvölő hatás, a dolgok, amelyek sírásra késztetik vagy nyomasztják, a tévé, az utópiák értéke... Ilyen témákat érintettünk beszélgetésünk során, amelyet pápává választásával kezdtünk.

LVP: – Álmodott arról, hogy pápa lesz?

Ferenc pápa: – Soha! Arról sem, hogy köztársasági elnök vagy hadseregtábornok legyek. Persze vannak kisgyerekek, akik ilyesmiről álmodoznak. Én nem.

LVP: – De a püspöki szolgálat ranglétráján egyre feljebb lépve sem játszott el ezzel a gondolattal?

Ferenc pápa: – Tizenöt évig vezetői feladatokat láttam el, olyan feladatköröket, amelyekkel megbíztak, de aztán lekerültem a polcról, egyszerű gyóntató, plébános lettem... Egy szerzetes, egy jezsuita élete a szükségletek szerint változik. Ha a lehetőségeket nézzük, a pápaságra esélyesek között voltam az előző konklávén... De most, másodjára, koromnál fogva, 76 év, és pláne, hogy nyilvánvalóan voltak nálam alkalmasabb emberek... Így senki sem beszélt rólam, senki. Sőt azt mondogatták, hogy „kingmaker” vagyok [királycsináló, így hívják azokat a bíborosokat, akik tapasztalatuknál és tekintélyüknél fogva másoknál jobban befolyásolhatják a választás kimenetelét], és hatni tudok a dél-amerikai bíborosokra, hogy kire szavazzanak. Annyira ez volt a helyzet, hogy az újságokban még fotó sem jelen meg rólam, senki sem gondolt rám. A londoni fogadóirodánál a 46. helyen szerepeltem [hatalmasat nevet]. Én sem gondoltam magamra, eszembe se jutott.

LVP: – Annak ellenére sem, hogy 2005-ben ön kapta Ratzinger után a második legtöbb szavazatot?

Ferenc pápa: – Ez a szóbeszéd járja. Ami biztos, az az, hogy az előző pápaválasztáson legalább ott volt a nevem az újságokban, szerepeltem a pápaságra esélyesek között. Aztán világossá vált, hogy Benedeket kell megválasztani, és szinte egyhangú volt a szavazás mellette, és ennek nagyon örültem. Az ő jelöltsége világos volt, a második, mostani választásnál viszont nem volt egyetlen világos jelölt sem. Több lehetséges jelölt volt, de egyik sem volt erős. Ezért azzal a ruhával jöttem Rómába, amely rajtam volt, és megvolt a jegyem szombat estére, hogy virágvasárnapra már Buenos Airesben lehessek. Sőt ott volt az íróasztalomon a már előre megírt homíliám. Sose gondoltam volna, hogy ez megtörténhet.

LVP: – És mit érzett, amikor megválasztották?

Ferenc pápa: – A végső szavazás előtt nagy béke volt bennem. „Ha Isten is úgy akarja...”, gondoltam. És béke volt a szívemben. A szavazási menetek során, melyek egy örökkévalóságig tartanak, a rózsafüzért imádkoztam, nyugodtan. Mellettem ült barátom, Cláudio Hummens bíboros, aki a végső szavazás előtti egyik szavazásnál odasúgta nekem: „Ne aggódj, na, hiszen így működik a Szentlélek...” [ismét nevet].

LVP: – És rögtön elvállalta?

Ferenc pápa: – Bekísértek a sekrestyébe, lecserélték a reverendámat, és irány a pálya. Ott pedig azt mondtam, ami egyszerűen a bensőmből jött.

LVP: – Tehát természetesen folytak a dolgok.

Ferenc pápa: – Igen, nagy békét éreztem, és azt mondtam, ami a szívemből fakadt.

LVP: – Elismeri, hogy elbűvölő hatással van az emberekre? Azt a pluszt értem ezen, amit az ön személye hozzátesz a pápai tisztséghez.

Ferenc pápa: – Hát igen... Tudom, hogy az emberek... [elgondolkodik, elhallgat]. Először nem értettem, miért van ez. Aztán néhány bíboros beszámolt nekem arról, hogy az emberek azt mondogatják: „Értjük, amit mond”. Világos, törekszem arra, hogy a kihallgatások során példát is hozzak arra, amiről beszélek, mint ma is [a szerdai általános kihallgatáson], amikor elmeséltem egy kis történetet negyedik elemista koromból. Aztán ezért van az, hogy az emberek értik, amit mondani akarok. Amikor például azoknak az elvált szülőknek az esetéről beszéltem, akik tűsznak használják gyermekeiket, ami igen elszomorító, áldozattá teszik őket, az apa rosszat mond a gyermeknek az anyjáról, és megfordítva is, és szegény gyermeknek minden összekavarodik a fejében. Igyekszem konkrét lenni, és ez az, amit az emberek elbűvölésének mondasz. Egyes bíborosok azt mondják nekem, hogy ez azzal áll összefüggésben, hogy az emberek értenek engem.

LVP: – Szereti az általános kihallgatást?

Ferenc pápa: – Igen, szeretem mind emberi, mind lelki értelemben. Az emberek jó hatással vannak rám, pozitív energiát kapok tőlük, ahogy mondani szokás. Mintha az életem teljesen beleszövődne az emberek életébe. Én pszichésen nem tudok emberek nélkül élni, nem tudnék monasztikus szerzetesként élni, ezért maradtam itt, ebben a házban [a Szent

Márta-házban]. Ez egy vendégház, van benne 210 lakosztály, negyvenen vagyunk, akik a Szentszéknél dolgozunk, a többiek pedig mind vendégek: püspökök, papok, világiak, akik jönnek és megszállnak itt. És ez nagyon jó hatással van rám. Idejönni, enni az ebédlőben, amely tele van emberekkel, misézni, és a misére a hét négy napján kívülről, plébániákról jönnek emberek... Ez nagyon tetszik nekem. Azért lettem pap, hogy az emberekkel legyek. Hálát adok Istennek, hogy erről nem kellett lemondanom.

LVP: – Mi az, amit visszasír pápasága előtti életéből?

– Kimenni az utcára. Igen, azt visszasírom. Békésen sétálgatni az utcákon. Vagy elmenni egy pizzériába enni egy finom pizzát! [Nevet.]

LVP: – Kérheti, hogy hozzák ide a Vatikánba.

Ferenc pápa: – Igen, de az nem ugyanaz. Épp ez a lényeg: odamenni. Én mindig is az utcák embere voltam. Bíborosként lenyűgözve jártam az utcákat, szerettem buszon, metrón utazni. A város lenyűgöz, lélekben városlakó vagyok. Nem tudnék olyan városban lakni, mint például a tiéd, nagyon nehéz lenne... De igen, Tres Arroyos nem is olyan kicsi, tudnék ott élni. Vidéki településen nem tudnék élni.

LVP: – Itt járja a várost?

Ferenc pápa: – Neeeem! [Ismét nagyot nevet.] Megyek a plébániákra... De egyébként nem mehetek ki. Képzeld csak el, hogy kimegyek innen, és megrohannak az emberek. Egyszer úgy mentem ki autóval, hogy csak a sofőr volt velem, és elfelejtettem felengedni az ablakot, nyitva volt, és nem tudatosodott bennem. Hatalmas csődület támadt... A sofőr mellett ültem, mennünk kellett volna tovább, de az emberek feltartóztatták az autót. Nyilván ez történik, ha a pápa megjelenik az utcán...

LVP: – Ez az ön életstílusával van összefüggésben.

Ferenc pápa: – Igaz, itt fegyelmezetlennek tartanak, nem nagyon követem a protokollt. A protokoll annyira rideg, ugyanakkor vannak hivatalos dolgok, amelyekhez teljesen tartom magam.

LVP: – Éjszaka tud pihenni, kikapcsolni?

Ferenc pápa: – Annyira mélyalvó vagyok, hogy lefekszem az ágyba, és rögtön elalszom. Hat órát alszom. Általában kilenckor már ágyban vagyok, és olvasok tízig, amikor egyik szemem könnyezni kezd, akkor lekapcsolom a lámpát, és alszom egészen hatig, amikor magamtól – a biológiai órámmal – felébredek. De aztán szükségem van sziesztára is. Negyven-hatvan percet kell aludnom, levetem a cipőmet, és ahogy vagyok, lefekszem az ágyba. Ekkor is mélyen alszom, és ismét csak magamtól ébredek. Azokon a napokon, amikor nem sziesztázom, érzem is a hiányát.

LVP: – Mit olvas elalvás előtt?

Ferenc pápa: – Most az Athosz-hegy egyik nagy lelki mesteréről, Szent Szilvanoszról olvasok egy könyvet.

LVP: – A manilai látogatásán tavaly nyáron beszélt a sírás fontosságáról. Ön szokott sírni?

Ferenc pápa: – Amikor emberi drámákkal találkozom. Például ezekben a napokban, amikor láttam, mi történik a rohingya nép tagjaival, akik bárkákban menekülnek a thaiföldi vizeken, amikor pedig a parthoz közelednek, adnak nekik valami élelmet meg vizet, aztán visszaküldik őket a tengerre. Mélyen megrendítenek az ilyesfajta drámák. Aztán ott vannak a beteg gyerekek. Amikor azt látom, amit itt „ritka betegségeknek" hívnak, melyek a környezet nemtörődömségének a következményei, egészen összeszorul a szívem. Amikor látom ezeket a teremtményeket, azt kérdezem az Úrtól: „Miért velük történik ez, és nem velem?" Amikor a börtönbe megyek, szintén elérzékenyülök. A három nagycsütörtök esti szertartás közül kettőt börtönben végeztem, az egyiket a fiatalkorúak börtönében, a másikat a rebibbiaiban. Azután Olaszország más városaiban, melyeket meglátogattam, elmentem a börtönbe, együtt ettem a foglyokkal, és miközben velük beszélgettem, eszembe jutott: „Gondoljam csak el, hogy én is itt lehetnék." Vagyis egyikünk sem lehet biztos abban, hogy sose fog elkövetni valamilyen bűncselekményt, valamit, amiért lecsukhatják. Akkor felteszem magamnak a kérdést: Miért engedte meg Isten, hogy én ne legyek itt. Fájdalmat érzek őmiattuk, és hálát adok Istennek, hogy én nem vagyok ott, ugyanakkor azt is érzem, hogy ez a hálaadás illő is, hiszen őnekik nem volt meg a lehetőségük, mint nekem, hogy ne kövessek el valamilyen meggondolatlanságot, amiért börtön jár. Ez belül sírásra fakaszt. Mélyen megrendít.

LVP: – De ténylegesen könnyeket szokott hullatni?

Ferenc pápa: – Nyilvánosan nem sírok. Két alkalommal már a határán voltam, de még időben vissza tudtam tartani. Nagyon megilletődtem, a könnyeim is kicsordultak, de úgy tettem, mintha mi sem történt volna, és kis idő múlva a kezemmel letöröltem az arcomat.

LVP: – Miért nem akarta, hogy sírni lássák?

Ferenc pápa: – Nem tudom, úgy éreztem, haladnunk kell tovább.

LVP: – Melyek voltak ezek az esetek?

Ferenc pápa: – Egyikre emlékszem, a másikra nem. Amelyikre emlékszem, az az iraki keresztények üldözésével kapcsolatos. Erről beszéltem éppen, amikor nagyon elérzékenyültem. A gyerekekre gondoltam...

LVP: – Mitől fél?

Ferenc pápa: – Általában nincs bennem félelem. Inkább vakmerő vagyok, anélkül cselekszem, hogy a következményekre gondolnék. Ez időnként fejfájást is okoz nekem, mert olyan szó is kicsusszan a számon, aminek már nem kellene [ekkor is nagyon nevet]. Ami a merényleteket illeti, Isten kezében vagyok, és imámban azt mondom azt Úrnak: „Nézd, ha ennek kell történnie, hát legyen, csak azt az egy kegyelmet kérem, hogy ne fájjon" [nevet], mert nehezen viselem a testi fájdalmat. A lelki fájdalmat elviselem, de a testit nem. Ehhez nagyon gyáva vagyok, nem arról van szó, hogy félnék egy oltástól, de örülök, ha nincsenek testi fájdalommal kapcsolatos problémáim. Nagyon intoleráns vagyok, feltételezem, ez azóta van így, hogy tizenkilenc éves koromban megműtötték a tüdőmet.

LVP: – Nyomás alatt érzi magát?

Ferenc pápa: – Van stressz. Minden vezető beosztású ember érez stresszt. Jelenleg az, ami leginkább rám nehezedik, az intenzív munka. Nagyon erős a munkaritmusom, ez a tanév végére jellemző tünet, a tanév itt június végén fejeződik be. Ilyenkor ezer dolog gyűlik össze, és vannak problémák... Aztán ott vannak azok a problémák, amelyeket nekem okoznak, mit mondtam és mit nem mondtam... A tömegkommunikációs eszközök kiragadnak egy mondatot az összefüggéséből. Például elmentem az ostiai plébániára, közel Rómához, üdvözöltem az embereket, és ott voltak az idős és beteg emberek is, akiket egy tornateremben helyeztek el. Ültek, én pedig végigsétáltam mellettük, és üdvözöltem őket. Azt mondtam: „Nézzétek csak, milyen klassz, ahol a gyerekek játszani szoktak, most idősek és betegek vannak. Megértelek benneteket, mert én is idős

vagyok, nekem is megvannak a magam bajai, én is kissé beteg vagyok." Másnap már ezzel a címmel jelentek meg az újságok: „A pápa bevallotta, hogy beteg." Ez ellen az ellenség ellen nincs mit tenni.

LVP: – Tud mindenről, amit az újságok írnak?

Ferenc pápa: – Nem, nem. Csak egy napilapot olvasok, a Messaggerót, ez olyan újság, amelyet a [politikai] középnek szánnak. Reggel nézem meg, tíz percet szánok rá, épp csak végiglapozom. Tévét 1990 óta nem nézek [elgondolkodik]. Ez egy fogadalom, amelyet a Kármelhegyi Szűz Máriának tettem 1990. július 15-én.

LVP: – Valamilyen különleges okból?

Ferenc pápa: – Nem, nem. Azt mondtam: „Nem nekem való."

LVP: – Nem nézi meg a San Lorenzo meccseit?

Ferenc pápa: – Semmit sem nézek meg.

LVP: – Hogy tudja meg az eredményeket?

Ferenc pápa: – Van egy svájci gárdista, aki minden héten elhozza nekem az eredményeket és a tabellát.

LVP: – Ön a pápák között egy Messi vagy egy Mascherano lenne?

Ferenc pápa: – Nem tudnám megmondani, mert nem tudok különbséget tenni a kettőjük stílusa között, mivel nem nézek focit. Messi kétszer járt itt, de semmi több, nem láttam játszani.

LVP: – Szokta nézni az internetet?

Ferenc pápa: – Soha. Most megadatott, hogy rajta keresztül interjúkat adjak, beszélgetéseket folytassak, ez kegyelmi állapot. Korábban, ha újságíróval találkoztam, bepánikoltam.

LVP: – Hogyan látja Argentínát a Vatikánból?

Ferenc pápa: – Mint sok lehetőséggel rendelkező és sok lehetőséget elszalasztó országot. Ahogyan Quarracino bíboros mondta, és ez így igaz. Olyan ország vagyunk, amely sok lehetőséget elszalasztott a történelem folyamán. Valami történik, mindazzal a gazdagsággal, amink van. Úgy van ez, mint a mesében az országok nagyköveteiről, akik elmentek panaszkodni Istenhez, amiért az argentinoknak oly sok kincset adott, nekik viszont csak egyet, vagy a mezőgazdaságot, vagy a bányászatot. Isten meghallgatta őket, majd válaszolt: „Bocsánat, nincs igazatok, mert, hogy kiegyenlítsem a dolgokat, a kincsekhez adtam az argentinokat is."

LVP: – Követi a politika alakulását Argentínában?

Ferenc pápa: – Nem, egyáltalán nem, politikusok fogadásával is felhagytam, mert észrevettem, hogy némelyek visszaéltek ezzel és a velem készített fényképpel, bár az is igaz, hogy vannak olyanok is, akik nem mondták, hogy voltak nálam, és nem is fényképezkedtek velem. De hogy elkerüljem mindezt, politikusokat magánkihallgatáson nem fogadok. Ha jönnek, és részt vesznek az általános kihallgatáson, ott üdvözlöm őket. De nem tudom, mi a helyzet a választásokkal és azt sem, kik a jelöltek. El tudom képzelni, kik lehetnek a favoritok, de azt sem tudom, milyenek a viszonyok. Azt tudom, hogy a Buenos Aires-i PASÓ-ban győzött a PRO [Propuesta Republicana, Republikánus Javaslat], mert láttam az újságban, még a Messaggeróban is megjelent.

LVP: – Tetszik önnek, hogy a „szegény pápának" titulálják?

Ferenc pápa: - Ha egy másik szót is használnak, akkor igen, így például: „Szegény ember!" [Ismét hatalmasat nevet.] A szegénység az evangélium szív-közepe. Jézus a szegényekhez beszélt. Ha kiveszed a szegénységet az evangéliumból, semmit sem értesz belőle, a velejétől fosztod meg.

LVP: – Nem utópia azt gondolni, hogy a szegénységet gyökeresen meg lehet szüntetni?

Ferenc pápa: – De igen, ám az utópiák késztetnek előrehaladni. Szomorú lenne, ha egy fiatalnak nem lennének utópiái. Három dolog van, aminek mindnyájunk életében meg kell lennie: emlékezet, képesség látni a jelent és jövőre irányuló utópia. Az emlékezetet nem szabad elveszíteni. Amikor a népek elveszítik emlékezetüket, elkezdődik a nagy dráma: megfeledkeznek az idősekről. Aztán tudni kell értelmezni a jelent, tudni kell, hová menjek ezzel a múlttal, ezekkel a gyökerekkel, hogyan tudok élni velük a jelenben, ezen múlik a fiatalok és a felnőttek élete. Azután a jövő, itt főként a fiatalok és a gyerekek élete forog kockán. Emlékezettel, a jelennel való rendelkezés és a jelen megkülönböztetésének képességével, valamint a jövőre irányuló utópiával, hiszen ez utóbbiba illeszkednek a fiatalok. Következésképpen egy nép jövője abban mutatkozik meg, hogyan törődik az idősekkel, ők ugyanis az emlékezet, és hogyan törődik a gyerekekkel és a fiatalokkal, nekik kell ugyanis az életet előrevinni. Nekünk felnőtteknek az a dolgunk, hogy befogadjuk ezt az emlékezetet, átdolgozzuk jövővé és a gyermekeinknek adjuk. Egyszer egy nagyon szépet olvastam: „A jelen, a világ, melyet kaptunk, nemcsak az öregek ránk hagyott öröksége, hanem inkább az a kölcsön, amelyet gyermekeinktől kaptunk, hogy a legjobban kamatoztassuk számukra." Ha elvágom a gyökereimet, és elveszítem az emlékezetemet, az történik velem, ami minden növénnyel: elpusztulok; ha egyedül a jelennek élek és nem törődöm a jövővel, az történik velem, mint minden rossz gondnokkal [adminisztrátorral], aki nem tud terveket készíteni. A környezetszennyezés ilyen típusú jelenség. Ennek a három dolognak együtt kell járnia, ha bármelyik hiányzik egy nép életéből, az romlásnak indul.

LVP: – Melyek a mai világot gyötrő legnagyobb bajok?

Ferenc pápa: – A szegénység, a korrupció, az emberkereskedelem... Lehet, hogy nem pontosan emlékszem a statisztikai adatokra, de mit válaszolsz, ha megkérdezem: Mi áll a további helyeken, mire költenek az emberek a legtöbbet a világon az élelem, a ruházat és az orvosság után? Nos, negyedik helyen a szépségápolási cikkek, az ötödiken pedig a hobbiállatok vannak. Ez bizony súlyos! A hobbiállatok gondozása kicsit olyan, mint a szeretet programozása, vagyis képes vagyok programozni egy kutya vagy egy cica szeretetválaszát, és így már nincs is szükségem az emberek közötti kölcsönös szeretet megtapasztalására. Nyilván túlzok, nem is kell szó szerint venni, de ez mégis aggodalomra ad okot.

LVP: – Miért ismétli mindig, hogy „imádkozzatok értem"?

Ferenc pápa: – Mert szükségem van rá. Rászorulok arra, hogy a nép imája támogasson. Ez egy belső szükséglet, kell, hogy a nép imája támaszt nyújtson.

LVP: – Hogyan fognak emlékezni önre az emberek? Minek örülne?

Ferenc pápa: – Ha úgy emlékeznének rám, mint egy jó emberre. Ha azt mondanák: „Ez jó ember volt, aki igyekezett jót tenni." Nincs más kívánságom.

Az interjút készítette: Juan Berretta
Fordította: Tőzsér Endre SP

Forrás: La Voz del Pueblo, edición digital
Magyar Kurír

FALUJÁRÓ

DEMKÓ Ferencné - MAROSI Anita

A RÁTI GÖRÖGKATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

A görögkatolikus egyházközségekről szóló Falujáró rovatunkban ezúttal az Ungvári járásban található Rát egyházközséget mutatjuk be, mely a XX. század közepén vált önállóvá. A közösség múltjáról, működéséről és terveiről a parókia hittantermében beszélgettünk Szolánszky Ágoston helyi parókussal, illetve az egyházközség néhány tagjával, Juhász Bélával, Ferenccel és Illár Angélával.

Ismerjük meg Rát görögkatolikus közösségét!



Ágoston atya: – Szeptemberben lesz öt éve, hogy idekerültem, lassan megismertem az emberek többségét. Ungváron nőttem fel, városi gyerek voltam, aztán Rómában tanultam, így meg kellett szoknom a falusi életet: például, hogy a szent liturgiát a csordához kell igazítani.

– Hány görögkatolikus él Ráton?

Ágoston atya: – Idén 48 magyar és 101 ukrán pászkánk volt, tehát mintegy 150 család. A rendszeres templomba járók között nagyjából ugyanannyi a magyar, mint a ruszin. Minden vasárnap két szent liturgia van, egy



magyarul, egy pedig ószláv nyelven. Hétköznaponként felváltva végzem a magyar és a szláv szertartásokat, az ünnepeket pedig a magyarok a Gergely-, míg a ruszinok a Julián-naptár szerint tartják.

– Mit lehet tudni a templomról?

Ágoston atya: – 1912-ben épült fel Szent György nagy-





vértanú tiszteletére. Amikor 2010-ben idekerültem, épp felújították, hogy a 100 éves évfordulót méltóképpen megünnepelhessék. Először a festés, utána külső renoválás történt meg, majd új oltárt is készíttettek. Mindehhez Magyarországról érkezett támogatás, illetve a hívek is adakoztak e célra.

Béla bácsi: – A háborúban több találatot is kapott a templom, ennek nyomai helyenként még ma is látszanak. 1956-ban komolyabb felújítás történt. Akkor a toronyban található három harangból egyet eladtak, hogy ennek az árával is segítsék a munkálatokat.

– Mi történt a görögkatolikus egyház működésének betiltása után?

Béla bácsi: – A templom 1949-ben pravoszláv lett, de a hívek többsége megmaradt, s továbbra is görögkatolikusnak vallotta magát. A szertartásokat ezekben az időkben is magyarul végezték a Gergely-naptár szerinti. Otthon is mindent a saját, görögkatolikus hagyományaink szerint ünnepeltünk. Voltak, akik átmentek a római katolikusok közösségbe, ők azonban nagyrészt a legalizáció után is ott maradtak.

– Mikor vált ismét hivatalossá a Ráti Görögkatolikus Egyházközség?

Béla bácsi: – 1991. január 22-én történt meg a hivatalos állami bejegyzés.

Az is egyértelmű volt, hogy a közösség egy az egyben visszatér a görögkatolikus egyházba.

Ágoston atya: – Az egyháztanácsot három-három magyar és ruszin tag alkotja, akik közül három férfi, három asszony.

– A múltban milyen nemzetiségű volt a ráti görögkatolikus közösség?

Ágoston atya: – Eredetileg magyar volt, de a kommunizmus idején sok ruszin került a faluba. A legalizációt követően előttem két pap szolgált itt: a magyar szertartásokat Ambrus József, a szlávot Szabó Attila atya végezte. Sajnos magyarok egyre kevesebben vannak: egyrészt az idősebbek közül már sokan eltávoztak a „jobb élet" felé, a fiatalabbak pedig szintén jobb életet keresnek, de nem a mennyországban, hanem Magyarországon. Most – a háborús helyzetben – ez különösen jellemző.

– Gyerekek?

Ágoston atya: – Sajnos gyerekek is kevesen vannak a magyar közösségben. Magyar nemzetiségű elsőáldozók csak akkor voltak, amikor 2010-ben idekerültem. Ők azóta is járnak, de utánuk csak egy felnövekvő generáció van, egész kicsi, 2–6 éves gyerekekkel. Jövőre például egy magyar hittanos járul majd első alkalommal az oltáriszentséghez. Ukrán gyerekek többen vannak, ott már három elsőáldozós csoportom volt.

A templomba sem egyformán járnak a gyerekek. Vannak, akik szülőkkel, nagyszülőkkel együtt jönnek, más családból csak a hittanos jön a liturgiákra. Sajnálatos tapasztalat azonban, hogy ahol nincs meg a családi háttér, ott elsőáldozás után a gyerekek is lassan-lassan elma-

radoznak, mind a templomból, mind a hittanórákról. Akik viszont családdal jönnek, már az egész pici gyerekeket is magukkal hozzák. A gyerekek szívesen készülnek versenyekre, találkozókra. Anyák napján és karácsonykor a templomban szerepelnek, valamint kántálni járnak. A tanév végét általában egy közös piknikkel ünnepeljük meg a parókia udvaron, amelyen a magyar és ruszin gyerekek együtt vesznek részt. Érdekes, hogy azon gyerekek nagy része is kiválóan beszél magyarul, akiknek a szülei bekerültek a faluba, és csak ukránul tudnak.

– Itt, a parókián tartja a hittanórákat. Mit lehet tudni erről az épületről?

Ágoston atya: – Amikor Rátra kerültem, itt egy romhalmaz állt. Az volt a benyomásom, hogy a parókiára ráesett egy-két bomba. Az első fél év során a feleségemmel ideiglenesen a római katolikusok közösségi házában laktunk albérletben egy szobában. Közben felújítottuk a parókiát – benne a család lakrészét, a hittantermet és az irodát –, amelyet Milán püspök atya jelentős mértékben támogatott.

Béla bácsi: – Az épületet a téglásiak, szürteiek és rátiak építették fel együtt az 1930-as évek közepén. A szovjet időben elvették, és sok mindenre használták: volt községháza, kolhoziroda, orvosi rendelő, de az is előfordult, hogy négy család lakott benne egyszerre. A legalizáció után csak nagy nehezen sikerült privatizálni.

– A hittancsoportok mellett milyen közösség működik az egyházközségben?

Ágoston: – Szívesen imádkozzák a hívek a rózsafüzért, magyar és ukrán társulat is van az egyházközségben.

– Ki kántorizál a szertartásokon?

Angi néni: – Én vagyok a magyar nyelvű kántor. Ágoston atyától tanultam meg a szertartások dallamát, amióta ő itt van, azóta vezetem az éneket, illetve olvasom az apostolt. A rátiak szépen énekelnek.

Ágoston atya: – Miután idekerültem, bevezettem a vecsernye, a karácsonyi vigília, az előszenteltek liturgiája szertartásait. Előre kinyomtatom a szöveget a híveknek, hogy könnyebben tudják követni.

– Az imádság mellett hogyan támogatják a hívek a közösséget?

Ágoston atya: – Egyházadót nem szedünk, ugyanis egész évben folyamatos az adakozás.

Béla bácsi: – Sokszor volt gyűjtésünk: oltárra, bejárati ajtóra kértük a hívek támogatását, s általában két–három hónap alatt meg is van a szükséges pénz. Ha kell, társadalmi munkába is bekapcsolódunk, bár ez inkább az idősebb korosztályra jellemző.

– Milyen vallásúak élnek még Ráton a görögkatolikusokon kívül?

Feri bácsi: Ráton öt bejegyzett egyház van: római katolikus, református, pravoszláv, külön cigány közösség van, illetve a Jehova tanúi is jelen vannak a faluban.

– Milyen a kapcsolat a többi felekezettel?

Ágoston atya: – Nagyon jó. Ráton rajtam kívül a római és református pap is helyben lakik. A község és az iskola rendezvényein mind a három egyház képviselteti magát, amit pozitívumként élünk meg.

– Milyen tervei vannak az egyházközségnek?

Angi néni: – Nagyon szeretnénk ikonosztáziont építeni a templomba.

Ágoston atya: –Eredetileg ugyanis nem terveztek a templomba ikonosztáziont. A 2010-es felújítás után azonban lehetővé vált, hogy ikonosztázion is legyen. Nem lesz teljes a képfal: az ószövetségi sor és az alapképek fogják alkotni. Most ennek a megvalósítására törekszünk.

– Isten áldását kívánjuk mindehhez!



ESPÁN Rita - SZŐLLŐSI Mátyás (fotó):

25 éve szabadon - KÉPRIPORT













Május 17-én a beregszászi Puskin téren ünnepelte legalitásának 25. évfordulóját, s emlékezett az üldözetés éveire a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye Beregszászi Magyar Esperesi Kerületének papsága híveikkel együtt.

– A II. világháború, illetve azután, hogy Kárpátalja a Szovjetunióhoz került, gyakorlatilag azonnal elkezdődött a görögkatolikus egyház üldözése – tájékoztatott az üldöztetésről Marosi István nagybégányi parókus, a Rákóczi-főiskola görögkatolikus főiskolai lelkésze. – A megsemmisítési folyamat végén, 1949-ben beszüntették a görögkatolikus egyházat, s arra akarták kényszeríteni a görögkatolikus papokat, hogy olvadjanak be az ortodox egyházba. Ezt a papok többsége megtagadta, aminek a következménye börtön vagy kényszermunka lett. Az itthon maradt papok életét ellehetetlenítették, a papi működésüket betiltották. Romzsa Tódor püspök ellen 1947-ben merényletet követtek el, sikertelenül, de pár nap múlva meggyilkolták. Az egyház élete az illegalitásban tovább folyt. Az egyházüldözésnek 1989-ben lett vége. Ettől kezdve a hosszú küzdelem és bujkálás után újra nyilvánosan működhetett a görögkatolikus egyház Kárpátalján. 1989-ben született erről rendelet, de Kárpátaljára csak 1990-ben érkezett ennek hatása.

Ebben az évben ünnepeljük tehát szabad vallásgyakorlásunk 25. évfordulóját. Beregszászban 1990. május 13-án végezték az első görögkatolikus szentliturgiát. A beregszászi templomot akkor még nem kaptuk vissza, ezért a liturgiát Szabó Konstantin atya vezetésével, Bendász István egyháztörténész, kanonok és Vaszócsik Miklós atya részvételével, a










környékbeli falvak híveivel a helyi temetőben tartották meg. Erre az eseményre emlékeztünk a mai ünnepségünkkel.

Az ünnepi esemény május 17-én délelőtt reggeli istentisztelettel vette kezdetét. Majd az Ungvári Boldog Romzsa Tódor Hittudományi Akadémia növendékeinek énekkara szolgált. Szabó Konstantin, aki fiatal pap volt az üldöztetés véget érte idején, az üldöztetésről és a görögkatolikus egyház újraéledéséről tartott beszámolót, amely során azok, akik maguk is megélték e nehéz évtizedeket, visszaemlékezhettek a régi időkre, a fiatalok pedig megtudhatták, milyen volt egy olyan időszakban élni, amikor tilos volt templomba járni, egyházi ünnepet megtartani, megünnepelni. A kárpátaljai görögkatolikus egyház, mint kiemelte, rengeteget fejlődött azóta. A nap folyamán megtartott ünnepi, hálaadó szentliturgián részt vett Milan Šašik, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöke, Luscsák Nílus, az egyházmegye segédpüspöke, Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Metropólia metropolita-érseke, Keresztes Szilárd nyugalmazott hajdúdorogi püspök, s természetesen a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye Beregszászi Esperesi Kerületének minden magyar papja, továbbá azok a magyarországi papok is, akik 25 évvel ezelőtt részt vettek a kárpátaljai görögkatolikus egyház liturgikus életének újraélesztésében.

A nap folyamán Milan püspök megszentelte a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye szentjei és vértanúi tiszteletére épülő templom alapkövét is.

A hálaadó szentliturgia miroválással ért véget.



PÁL Ferenc:

Lelki repeszeink

Nagyon sok együttélést terhelnek meg a ki nem mondott érzések, amikor azért nem tudok közeledni a társamhoz, mert úgy tűnik, olyan érzései vannak, amelyek megnehezítik kapcsolatunkat, de nem mondja őket el.

Aki hozzá nagyon közel álló embert, kedvesét, esetleg gyermekét veszíti el, és nagyon mély gyászt él át, hívő emberként gyakran teszi fel magának a kérdést, hogy Isten miért hagyta, hogy ez történjen?

Azt már kevesen engedik meg maguknak, hogy dühösek legyenek Istenre. Számukra nagy megkönnyebbülést jelent az, amikor (esetleg egy gyónás keretében) elmondják, hogy hosszú időn át csak tehetetlen haraggal tudtak Istenre gondolni, és képtelenek voltak hinni a belőle áradó szeretetben. Egyáltalán nem biztos, hogy ezt (katolikus keretek között) meg kellene gyónni: érzéseinkért nem vagyunk felelősek. Mégis: azzal, hogy az illető – akár a gyónás alkalmával – ki tudja mondani, milyen erős érzések dúltak benne, sokkal jobban jár, mert ennek révén helyre tud állni kapcsolata Istennel. Ha elrejti ezt az érzést, esetleg maga elől is, azzal falakat épít saját magában. Valahol megvan benne a szemrehányás, neheztelés, harag, félelem, indulat Istennel szemben, de nem engedi, hogy ezek az érzések felszínre érjenek. Azt tanulta, hogy „Isten akarata ellen való zúgolódás"súlyos bűn, és ezt úgy értelmezte, hogy Istenre nem neheztelhet, nem haragudhat. Pedig dehogynem! Istennel kapcsolatban az érzéseknek minden fajtáját át lehet és át szabad élni. Az érzések átélése és kifejezése nem bűn, sőt: érdemes ezeket az érzéseket egy imádságban elmondani Neki.

Többször is előfordult már, hogy valaki rendszeresen járt Feri atyához mint lelki vezetőhöz beszélgetni, de még sokszori találkozáskor sem sikerült eljutnia arra a pontra, amiben segítségre lenne szüksége. Ilyenkor olyasfajta mentegtőzésekkel próbálkoztak, hogy „Feri, te ezt biztos eszméletlenül unod." Erre a lelkivezető természetesen azt válaszolja, hogy „nem, nem unom", ami általában igaz is. Egy alkalommal Feri atya valamiért azt találta mondani, hogy „Nem unom, de... eléggé fáraszt." Azzal, hogy ezen a ponton ki merte mondani a benne levő nehéz érzést, sikerült áttörnie egy kérget, a hozzá forduló végre át tudta lépni belső gátjait és eljutott valódi nehézségeihez.

A háború után sokáig éltek olyan emberek, akik valamilyen bombaszilánkot, repeszdarabot hordoztak a testükben. Ki-ki másképp élte meg, de rejtve vagy mondva, mindannyian szenvedtek tőle. Ilyen „lelki repeszdarabok" sokunkban vannak. Előfordul, hogy találkozunk valakivel, akivel nagyon rég személyes kapcsolatban voltunk. Sok idő eltelt már, a régi érzelmek, harag, sérelmek elhalványultak, kedélyes beszélgetésbe merülünk, de csak óvatosan, mert ott vannak a régi sebek. Egyszer csak az illető megszólal: „Emlékszel régen az hogy volt...? Tudod, hogy én évekig azt gondoltam rólad, hogy te egy hülye vagy?" Ez nagyon egészséges mondat. Ha mi is tudunk egészségesen reagálni, képesek vagyunk arra, hogy ne vegyük fel a rég letett fegyvereket, akkor egy ilyen egyenes közlés feltárja a betokosodott sérelmeket. Végleg megszabadulhatunk azoktól és így megnyílik a lehetőség a gyógyulásra. Nem kell feltétlenül huszonöt évet várni – másnap vagy egy hét után is lehiggadhatunk annyira, hogy el tudjuk mesélni: mennyire felzaklatott egy szó, egy mozdulat, egy feélreértett helyzet.

palferi.blog.hu

Hét jó tanács házaspároknak a lelkiéletről

A legtöbb házaspárnak nincs elképzelése arról, hogyan alakítson ki közös lelki életet. Általában nem is beszélgetnek lelki dolgokról. Egy felmérés szerint a házastársak e téren érzik magukat legtávolabb egymástól. Sokan egyetértenének azzal a feleséggel, aki így fogalmaz: „Nem szoktunk lelki dolgokról beszélgetni, pedig mindketten mélyen hívő családból származunk." Íme néhány jó tanács azoknak, akik szeretnék közösen megélni hitüket, de nem tudják, hogyan fogjanak hozzá.

Ne várjunk gyökeres fordulatot!

A közös lelkiélet kialakulásához apró lépések vezetnek. Ritka, hogy egy házasságban, ahol egyáltalán nem beszélnek egymással hitbeli dolgokról, egyik napról a másikra erős, mély közös lelkiélet bontakozzék ki. A növényeket türelmesen kell gondozni ahhoz, hogy szép legyen a kert; ugyanilyen türelmes, gondos igyekezet szükséges a lelkiéletben történő közeledéshez. Az első lépés az, hogy elültetjük a lelki fejlődés magvait.

Imádkozzunk a hitvesünkért!

Egyszerű dolog, könnyű elkezdeni, mégis sokan megfeledkeznek róla. Nem órákig tartó imádságról van szó, csupán arról: naponta szánjunk időt rá, hogy házastársunkért és a kapcsolatunkért imádkozzunk. „Gyakorold magad az istenfélelemben" – tanácsolta Pál Timóteusnak (1Tim 4,7). Ha megtanuljuk Isten kezébe tenni a kapcsolatunkat és naponta imádkozunk egymásért, szokásunkká válik. Imádkozzunk mindazért, amire társunknak szüksége van, és keressük, mit kíván tőlünk az Úr, amivel jobban szolgálhatunk hitvesünknek. Már ez az egyszerű napi ima is sokat jelent.

Imádkozzunk közösen!

Ha házastársunk szívesen teszi, imádkozzunk vele együtt naponta! Ha nem annyira nyitott, elég egy rövid fohász, például étkezésnél vagy más olyan pillanatban, amikor nem érzi annyira ijesztőnek. Egy házaspár úgy kezdte a napi közös imát, hogy a feleség mindössze ennyit mondott: „Uram, köszönöm, hogy táplálsz minket. Köszönöm a gyerekeket. Köszönöm a férjemet. Add, hogy mindig tiszteljünk téged! Amen." Ez hónapokon át így ment, míg nem egyszer a férj is megszólalt: „Hadd imádkozzam én is! – Uram, nem vagyok egy nagy imádkozó, de egyetértek a feleségemmel, és köszönöm, hogy így szeret téged. Amen." Később a gyerekek is bekapcsolódtak. Egy év múlva már sokkal könnyebben ment a közös ima. Nagy igazság, hogy az együtt imádkozó házaspár együtt is marad.

Járjunk együtt templomba!

A közös lelkiélethez hozzátartozik a közös templombajárás. Sajnos akadnak házaspárok, akiknek ez nem jut osztályrészül: például valamelyikük dolgozik vagy nem hajlandó templomba menni. Érdemes imádkozni érte, és megragadni a kínálkozó lehetőséget. Egy férj például kikötötte, hogy havonta egyszer hajlandó elmenni a feleségével templomba. A feleség nem nyaggatta a többi három vasárnappal, viszont a havi egy alkalmat – különlegesen finom ebéddel – emlékezetes eseménnyé varázsolta. Nem telt bele egy év, s a férj majdnem minden vasárnap ott volt a templomban; ma pedig már a közösség aktív tagja.

Szánjunk rendszeresen időt a közös lelki elmélyülésre!

Ez egyetlen házaspár számára sem könnyű. Sok mindennel lehet próbálkozni közösen: lelki témájú beszélgetéssel, könyvvel, hanganyaggal, filmmel, videóval. Hosszú távon is működőképes lehet, ha kitűzzük, hogy hetente meghatározott időt ilyen céllal együtt töltünk. A lényeg, hogy egyezzünk meg valamiben, ami mindkettőnk számára megfelelő. Nem biztos, hogy rögtön megtaláljuk, mi az; ne keseredjünk el, és ne adjuk fel a kísérletezést!

Alakítsunk ki megerősítő, baráti kapcsolatokat más házaspárokkal!

Egy fiatal pár egyetlen olyan házaspárt ismert, akiknek a példáját szívesen követték volna házasságukban: egy háromgyermekes, idősebb házaspárt a templomból. Lelki irányításukat, vezetésüket akarták kérni, de – hogy alázatból el ne utasítsák a kérést – először csupán annyit kérdeztek, elmehetnének-e hozzájuk, és feltehetnének-e néhány kérdést az Isten terve szerinti házasságról. A beszélgetés olyan jól sikerült, hogy a végén újabb alkalmat kértek... Így vált valóban lelki vezetőjükké az idősebb házaspár.

De a kortárs kapcsolatok is nagyon fontosak. Aki házaspárokból álló közösséghez csatlakozik, megtapasztalja, hogy ha nem is minden alkalommal a házasságról beszélgetnek, előbb-utóbb minden téma előkerül a saját családjában. Sokat lehet tanulni abból is, ahogyan más házaspárok megélik a kapcsolatukat.

Tegyünk közös elhatározásokat!

Jó, ha vannak közös terveink, elhatározásaink. Vannak házaspárok, akik bizonyos időközönként külön töltenek egy fél napot pihenéssel, imádsággal, olvasással vagy kirándulással, majd összejönnek, és megbeszélik az eltelt órák élményeit. Mások évente egyszer közösen részt vesznek egy házasságról szóló lelkigyakorlaton vagy előadássorozaton. Azt is megtehetjük, hogy évente elolvasunk egy lelki – vagy házasságról szóló – könyvet, azután megbeszéljük. A lehetőségek korlátlanok.

A lelki fejlődéshez és közeledéshez – mint mindenhez – idő és elszánt kitartás szükséges. Amint az Írás mondja: „Amit az ember vet, azt is aratja" (Gal 6, 8). Ne rövidítsük meg se magunkat, se egymást azzal, hogy elhanyagoljuk a lelki közeledést! Életünk végén nem az lesz a fontos, melyik nyugdíjpénztárhoz tartozunk, milyen a házunk, mennyi pénzünk van a bankban. Akkor csak az számít majd, milyen a kapcsolatunk Istennel és a szeretteinkkel. Miért ne kezdjünk hát mihamarabb az igazán fontos dolgokkal foglalkozni?

Forrás: cbn.com
Magyar Kurír (mk)

ESPÁN Rita:



- OLDAL

Test, lélek, szellem – Antalóc 2015

Június 29. és július 4. között tizenötödik alkalommal táboroztak Antalócon az elsőáldozó fiatalok egyházmegyénk táborozóhelyként és lelkigyakorlatos házként működő komplexumában.

Az antalóci görögkatolikus nyári tábor legfőbb célja 2001-es létrehozása óta, hogy élményekkel, ismeretekkel gazdagítsa, jutalmazza az esperesi kerület elsőáldozás előtt álló vagy az elsőáldozás szentségében első ízben csak nemrég részesült fiataljait, hogy azok közben megtapasztalhassák, milyen egy közösség fontos és egyenjogú tagjának lenni úgy, hogy abban mindannyian egymással és egymásért dolgoznak.

Az egyhetes táborban idén 109 hetedik osztályos görögkatolikus fiatal, illetve a Görögkatolikus Ifjúsági Szervezet (GISZ) tagjai vettek részt, akik szervezői, nevelői és csoportvezetői feladatokat egyaránt elláttak.

A szervezők az idén is igyekeztek a lehető legsokszínűbb feladatokkal készülni a táborozók számára, hogy azok testi, lelki és szellemi javakkal egyaránt gazdagodjanak. A mostani tábor programjai a katolikus egyház liturgikus évének idei témájához, a megszentelt élethez kapcsolódtak. A beszélgetések, szertartások, kiscsoportos beszélgetések főleg a szentekről, megszenelt életről szóltak. Mindennap voltak szertartások és kis, 10-11 fős csoportokban zajló foglalkozások, beszélgetések, vetélkedők is. A reggeli szertartásokon görögkatolikus papnövendékek beszéltek hivatásukról, arról, hogy saját tapasztalataik, élményeik alapján hogyan látják a megszentelt életet.

Mindezek mellett a bűnbánati esten volt lehetőségük gyónásra, másnap áldozásra is azoknak, akik már elsőáldoztak. A kézművesnapon a tiszaújhelyi Molnár Melinda vezetésével alkotói szellemüket, a futball és röplabdaversenyen pedig ügyességüket is megcsillogtathatták a táborozók.

A játékok, vetélkedők, fürdőzés mellett egy egész



napos kiránduláson vezethették le megmaradt energiájukat a fiatalok. A Kárpátaljai Népfőiskolai Egyesület jóvoltából pedig a Sodró együttes tartott népzenei bemutatót és táncházat.

Hogyan készülsz -
XXI. Megmaradni ifjúsági találkozó

Huszonegyedik alkalommal került megrendezésre ebben az évben a Megmaradni ifjúsági találkozó a GISZ szervezésében, amelyet minden évben a görögkatolikus fiatalok, s természetesen minden Isten és vallás iránt érdeklődő, keresztény ifjú számára rendeznek.

A Megmaradni alapot, kapaszkodót kíván nyújtani a fiatalok számára a Kárpátalján magyarként való megmaradásban, a keresztény értékek melletti kitartásban. Korunkban mindezek különösen nagy fontossággal bírnak. A találkozó témája így mindkét korcsoportban: Hogyan készülsz?

A XXI. Megmaradni ebben az évben korosztályonkénti bontásban zajlott. A fiatalabbak, a 14–16 évesek számára július 30. és augusztus 2. között a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban tartottak foglalkozásokat, előadásokat. Ezek során azokat a kérdéseket, területeket igyekeztek boncolgatni a résztvevőkkel, amelyek az adott korosztály képviselőit leginkább foglalkoztatják, továbbá, hogy hogyan készülnek életük jelenlegi és jövőbeli feladataira.

A találkozó első napja különböző játékokkal, ismerkedéssel telt, másnap pedig Nagyszőlősre kirándult a 110 résztvevő. Felkeresték a Nagyszőlősi 3. Sz. Perényi Zsigmond Középiskolát, megkoszorúzták az egykori ugocsai főispán szobrát, majd megtekintették a nagyszőlősi római katolikus templomot, a Perényi-kastélyt, a Kankó-várat, és az új építésű görögkatolikus templomot. Augusztus elsején a találkozó lelki vezetője, Demkó István vásárosnaményi parókus tartott elmélkedést a fiatalok számára, amelyben a Hogyan készülsz? témát lelki és szellemi értelemben is érintette. Az elhangzottakat aztán kiscsoportos beszélgetések alkalmával beszélték tovább a résztvevők. Az est folyamán bűnbánatra, szentgyónásra is volt alkalom.

A találkozó első része augusztus 2-án hálaadó szentliturgiával zárult.

A nagyobb korosztály tagjai, a 17 évesek és annál idősebbek a Csonkapapi Missziós Központban találkoztak. Az augusztus 3. és 6. között zajlott nagykorosztályos táborban a különböző játékokon, feladatokon, ungvári városnézésen túl Szentesi Csaba tábori lelkész tartott előadást, amelyben többek között a munkáról, hivatásról, házasságról, az ezekre való (fel)készülésről beszélt a fiataloknak.









ESPÁN Rita:

„Legyetek szentek!”

Ballagás a Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceumban

Huszonnégy sztojkás diák számára értek véget május 31-én a líceumos diákként töltött évek. A Karácsfalvai Sztojka Sándor Görögkatolikus Líceum tanévzárójára ünnepi keretek között került sor.

A líceum 11. kibocsátásának tanévzárója szentliturgiával vette kezdetét a helyi görögkatolikus templomban, amelyet a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye Beregszászi Magyar Esperesi Kerületének papjai vezettek. Prédikációt excellenciás Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Metropólia érsek-metropolitája tartott. „Legyetek szentek!” Minden keresztény embernek kötelessége az a törekvés, hogy ő is szentté váljon. Mert igenis szenteknek kell lennünk, nemcsak jámboroknak, segítőkészeknek, templomba járó embereknek. Mindannyian elbotlunk néha, de a gyónás szentségében letehetjük bűneinket, hogy a botlások ne akadályozzanak a szentté válásban. Akiben nincs bűnbánat, aki nem tud bocsánatot kérni az Istentől, az nem a szentté válás útján halad.







Soltész Miklós, az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára arra hívta fel a végzősök figyelmét, hogy a líceumban kapott hit segíteni fog majd a nehézségek leküzdésében. Lehetnek olyan időszakok, amikor hitüket egy időre elhagyják, de „ha szentekké akartok válni, vissza kell térnetek hozzá”.

„Hiszem és vallom, hogy nincsenek véletlenek. Tudom, hogy Isten nem véletlenül bízott ránk benneteket” – hangsúlyozta köszöntőjében Tóth Jenő, az intézmény vezetője. Rögös volt az idáig vezető út, de mindig ugyanazon cél felé haladtak a végzős diákok és tanáraik: a szentté válás felé. Mert a legfontosabb cél maga Jézus Krisztus.

Pősze Roland, a líceum lelki vezetője Vianney Szent János gondolatát idézte: „Amit nem Istennek tesztek, az elvesztegetett idő.” A líceumos évek kapcsán kiemelte: „Bízom benne, hogy a munka, a fáradozás nem volt felesleges, és minden elvégzett munka egy történet Isten dicsőségére.”

Szalipszki Endre beregszászi magyar főkonzul beszédében kiemelte: az ember közösségben tud leginkább kiteljesedni, gyarapodni. Ez a közösség lehet egy osztály is, amelynek tagjaiként a diákok hitbéli és lelki javakra tettek szert, gyarapodtak tudásban is. Most pedig újabb erőpróba következik.

Barta József, a KMKSZ alelnöke arról szólt, hogy bár bizonytalan a jövő, de ebben a világban kell megmaradnunk, megtalálnunk helyünket, célunkat. A cél a kárpátaljai magyarság szülőföldön való megmaradása. Az ehhez vezető út nem könnyű, de járható, ha az ember szívében a hit és a szeretet az iránytű, ha

hisz Isten végtelen és örökkévaló szeretetében.

Héder Edina, a végzősök osztályfőnöke Wass Albert szavaival búcsúzott diákjaitól: „Megtanultam, hogy mindenki a hegytetőn akar élni anélkül, hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik.” A sikerért és a tudásért mindig meg kell küzdeni, ezért soha nem szabad az igazi munka és teljesítmény nélkül kiadott bizonyítványokat keresni.

Végezetül Magyar Vita oktatási vezető búcsúzott a végzősöktől a Prédikátorok könyvének szavaival: „Mindennek megvan az órája és minden szándéknak a maga ideje az ég alatt.” Ez az alkalom az ünneplés és az emlékezés ideje. A végzős diák legyen hálás azért, amit sikerrel teljesített, de ne vesszen el a siránkozásban, ha valami nem sikerült. Mert később ez is segíthet elkerülni a sikertelenséget.

A köszöntőket követően Bordacsenkó Alexandra, Antal Alex, Szimku Mihály, Suta Nikoletta és Huszti Alexandra részesült elismerő oklevélben a tantárgyi vetélkedőkön elért dobogós helyezésekért. Jó











tanulmányi eredményeiért Kölcsi Tamás Sztojka-ösztöndíjban, a közösségi életben való aktív részvételért Zoltán György Babits-ösztöndíjban részesült. A diákok szavazatai alapján Az év diákja Mondics Kinga, Az év tanára Gerő Sándor lett.

A szentliturgiát követően Kocsis Fülöp megáldotta a líceum épülő tornatermének csúcsára felkerülő, az álmok valóra válását jelképező bokrétát.

A líceumban folyó bővítés keretében az intézmény 2016 tavaszán 3 szinten, 1500 négyzetméter összterületen egy 50 férőhelyes kollégiummal, egy 12x5 m nagyságú tanuszodával és egy hivatalos méretekkel rendelkező tornateremmel-kosárlabdapályával bővül majd. Ez a líceum diákjai számára új lehetőségeket, a kárpátaljai görögkatolikusság számára pedig egy saját közösségi teret jelent majd.





SZŰCS Béla

Ezüst liturgia és „Anya-gyerek nap” Tiszaújhelyben







2015. június 20-án a tiszaújhelyi görögkatolikus templom egy jubileumi ünnep helyszínévé vált. Orosz István atya 25 éves papságáért adtunk hálát. István atya egyike volt azon kevesek-nek, akik az újjászülető görögkatolikus egyhá-zat szolgálták. Időt és energiát nem kímélve mutattak utat Isten akarata szerint idősnek és fiatalnak egyaránt egy új ország születésekor.

Az ezüst Liturgián sok egykori hívő, hittanos, barát és oltártestvér imádkozott együtt és adott hálát az elmúlt 25 évért, ami a Munkácsi Görög Katolikus Egyházmegye szabad vallásgyakorlásának huszonöt éve is egyben. Sok emlék elevenedett fel és sok köszönet hangzott el a Liturgia befejeztével, ami annak a jele, hogy van gyümölcse az eltelt időnek.

István atya szolgálatához azonban nem csak a szertartások, hittanórák tartoztak hozzá, hanem az ifjúsági találkozók, kirándulások is, ezért ezt a napot az immár ötödik alkalommal megrendezésre kerülő „Anya-gyerek nappal” folytattuk és fejeztük be. Itt tovább folytatódtak a beszélgetések és visszaemlékezések.

„Nagyon köszönöm, hogy így ünnepelhettem egykori híveimmel! Figyelmes volt Béla atya és övéi, ismernek engem, érezték, milyen nagy örömöt szereznek nekem azzal, ha nem szokványos ünnepként szervezik az ezüstliturgiámat, hanem egy közösségi program részeként. Mindig is hitvallásom volt és ma is az: a közösség tudja megtartani az egyént a jóban. Köszönöm, hogy a paptársakkal, a közelebbről és távolabbról érkező testvérekkel együtt költhettük el az egyszerű, de annál ízletesebb ételt. Így esett jól igazán, hogy mind együtt lehettünk!Nagyszerű volt látni a 25 évvel ezelőtt megkezdett munka folytatását. Köszönöm mindenkinek, hogy velem tudott örülni!”- kommentálta a napot Orosz István atya.

A résztvevőket Szűcs Béla helyi görögkatolikus áldozópap köszöntötte. Ők egész délután élvezhették a felhőtlen szórakozás örömeit, amiben mindenki találhatott elfoglaltságot.A napsütéses délutánon több mint négyszázan használták ki a helyi parókia udvarán berendezett sátorok adta lehetőségeket. A szokásos kézműves tevékenységek – gyöngyfűzés, gipszfestés, kvillingezés, – mellett tanulságos foglalkozásokon is részt vehettek az érdeklődők: a medikus sátorban, kicsik és nagyok egyaránt kipróbálhatták a sebkötözés és az injekcióadás technikáját, valamint látásukat ellenőrizték a medikusok. A sportosabb alkatúak erejüket és ügyességüket mérhették össze – többek között szkanderban, a nyújtón – társaikkal versengve, a kislányokat fodrászszalon és manikűrösök fogadták, az arcfestők pedig szívesen kidekorálták a gyerekeket.

A kisebbeket Molnár Melinda, a tiszaújhelyi fiókkönyvtár vezetője és a helyi gyerekek szórakoztatták játékokkal és tánccal, valamint az olvasó sátorban szép mesés és verses kötetekkel ismerkedhettek meg, kedvenc volt a nagy rejtvényes könyv valamint a puzzle-kockák.Emellett nagy sikert arat minden évben a csőröge a sütés, a körhintázás, az ugróvár, a trambulin.

A gyermeknapok elmaradhatatlan kelléke-ként, a vattacukrot bárki ingyen megkóstolhatta, de a bográcsban főzött paprikás krumpliból is jutott mindenkinek.Az anya-gyermek nap záró programjaként a Kokas Banda előadásában énekeket hallgathattak meg az érdeklődők, valamint táncra is perdült a nagyközönség.

Fergeteges buli volt... Jövőre Isten és a jószándékú támogatóink segítségével megismételjük!!!

VILÁG - EGYHÁZ

Nagy öröm a magyar görögkatolikus egyházban – beiktatták az első metropolitát



A Hajdúdorogi Egyházmegyét 1912. május 6-án alapította Ferenc József király, amelyet ugyanazon év június 8-án kanonizált X. Piusz pápa Christifideles Graeci kezdetű bullájával.

Ferenc pápa 2015. március 19-én a Magyarországon élő bizánci rítusú katolikus (más néven: görögkatolikus) hívek számára megalapította Debrecen székhellyel a Magyarországi Sajátjogú Metropolitai Egyházat. A Hajdúdorogi Egyházmegyét Metropolitai Egyház rangjára emelte, amit ismertebb terminussal Főegyházmegyének lehet nevezni. A Miskolci Apostoli Exarchátust Egyházmegyei rangra emelte, és ugyanakkor létrehozta a Nyíregyházi Egyházmegyét is, amelyeket alárendelt a Hajdúdorogi Metropolitai Egyháznak. Ezzel a görögkatolikusok régi vágya teljesült.

Kocsis Fülöp érsek-metropolita beiktatását 2015. június 12-én a 17 órakor kezdődő vecsernyét követően S.E.R. Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius úr végezte, aki ismertette a Metropólia, a Hajdúdorogi Főegyházmegye bulláit (alapító okiratait), majd felolvasta Kocsis Fülöp érsek-metropolitai kinevezésének bulláját is.

Az ünnepségen jelen volt még Erdő Péter bíboros, Esztergom-budapesti érsek, Ternyák Csaba egri érsek, Ihor Vozniak lembergi görögkatolikus metropolita, Keresztes Szilárd nyugalmazott püspök, Nándor Bosák debrecen-nyíregyházi püspök, Djura Džudžar kőrösi apostoli exarcha, Hlib Lonchyna londoni görögkatolikus exarcha, Milan Šašik munkácsi görögkatolikus püspök, Udvardy Görgy pécsi püspök, Varga Lajos segédpüspök, Vasile Bizău máramarosi görögkatolikus püspök és Orosz Atanáz miskolci görögkatolikus püspök és több állami vezető.

Miskolcon beiktatták dr. Orosz Atanáz atyát, a Miskolci Egyházmegye első püspökét



A Miskolci Apostoli Exarchátust Ferenc pápa 2015. március 19-én kelt apostoli konstitúciójában egyházmegyei rangra emelte, megalapítva ezzel a Miskolci Egyházmegyét. A pápai bulla ünnepélyes kihirdetésére, valamint Dr. Orosz Atanáz püspök exarcha megyéspüspökké történő beiktatására június 13-án került sor Alberto Bottari de Castello pápai nuncius úr jelenlétében, Fülöp metropolita vezetésével, számos püspök, az egyházmegye papságának és híveinek, valamint több megyei és városi vezető részvételével.

Magyarországon eddig a görögkatolikus egyház számára két egyházkormányzati egység állt fent: az 1912-ben alapított Hajdúdorogi Egyházmegye, illetve a XI. Piusz pápa által 1924-ben létrehozott Miskolci Apostoli Exarchátus. Az utóbbi évtizedekben jelentős intézményi fejlődések indultak meg, melyek biztosították a keretet a görögkatolikus egyház lelkipásztori tevékenységének kiszélesítéséhez. 2011-ben a Szentszék kiterjesztette az exarchátus területét Borsod-Abaúj-Zemplén megye egész területére és élére Orosz Atanáz szerzetes személyében püspök-exarchát állított. A folyamatos növekedés további változásokra való igényt igazolt. Ennek eredményességét mutatja az, hogy Ferenc pápa a Magyarországon élő görögkatolikusok számára által létrehozta a Magyarországi Sajátjogú Metropóliai Egyházat, illetve ezzel együtt megalapította a Miskolci Egyházmegyét és Hajdúdorogi Egyházmegyéből leválasztott területből a Nyíregyházi Egyházmegyét, melynek kormányzójává Orosz Atanázt nevezték ki.

A Miskolci Egyházmegye Borsod-Abaúj-Zemplén megye egészére és Heves megye bizonyos területeire terjed ki, a 62 parókiához tartozó közel ötvenezer hívőt számlálva. Az egyházmegye jelenleg kilenc oktatási intézményt tart fenn, óvodákat, általános- és középiskolákat, Cigány Szakkollégiumot, Gyermekvédelmi Intézményt nevelőszülői és lakásotthonos szolgálattal.

Ausztriában vagy Magyarországon lehetne a moszkvai pátriárka és a pápa első találkozója

Kirill pátriárka és Ferenc pápa első találkozóját egy "semleges ország" láthatná vendégül, például Ausztria vagy Magyarország – nyilatkozta Hilarion volokalamszki metropolita, a moszkvai patriarchátus külügyi vezetője a Corriere della Sera olasz napilap vasárnapi számában.

Hilarion metropolita úgy fogalmazott, hogy "nem szerepel az agendában Ferenc pápa látogatása Moszkvába. Programozva van viszont egy találkozó Kirill pátriárka és a pápa között". Hozzátette, úgy gondolja, hogy a moszkvai pátriárka és a katolikus egyházfő találkozója "egy semleges országban lesz", ami azt jelenti, hogy nem Moszkvában vagy Rómában. Jelezte, már több ország ajánlkozott a találkozó helyszínéül, ezek közül Ausztriát és Magyarországot nevezte meg.



A moszkvai patriarchátus külügyminisztere úgy fogalmazott, nem akarja és nem is tudja megmondani, hogy a találkozóra 2015-ben sor kerül-e. Megjegyezte, hogy a találkozót elő kell készíteni és ezt egy közös nyilatkozhat is megelőzhetné Kirill pátriárka és Ferenc pápa részéről.

"Az a reményem, hogy ez a pápa és ez a pátriárka békül meg egymással" – mondta Hilarion, hozzáfűzve, hogy a moszkvai pátriárka és a katolikus egyházfő közötti találkozó húsz éve programon szerepel. 1997-ben II. Alekszij pátriárkának II. János Pállal kellett volna találkoznia, de akkor a találkozó elmaradt: "most napról napra közelebbinek tűnik, de elő kell készíteni". Tavaly – a novemberi törökországi látogatásáról a Vatikánba tartó repülőúton – Ferenc pápa azt mondta újságíróknak, akármikor készen áll a moszkvai pátriárkával találkozni.

A római katolikus és az ortodox (keleti) egyház közötti úgynevezett nagy egyházszakadás, más nevén skizma, 1054-ben következett be. A római egyházhoz 1,2 milliárd hívő tartozik, a 250 milliós ortodox kereszténységen belül az orosz ortodox egyház 165 millió hívőt tart számon.

Forrás: mti.hu

Melegházasság: nem örökre szól az amerikai Legfelsőbb Bíróság döntése



El kell ismernie az Egyesült Államoknak az azonos nemű párok házasságát azon tagállamokban, amelyekben bevezették az intézményt, így a szövetségi törvényhozás által 1996-ban elfogadott törvény, a DOMA (Defense of Marriage Act – Házasságvédelmi törvény) azon kitétele, amely szerint a házasság csak egy férfi és egy nő közt jöhet létre, alkotmányellenes – döntött június 26-án, szerdán az amerikai Legfelsőbb Bíróság 5-4 arányban.

Ezzel együtt a bíróság nem hozott érdemi döntést Kalifornia nemrégiben népszavazással hozott tagállami alkotmánymódosításról, miszerint a házasság egy férfi és egy nő szövetsége. A Legfelsőbb Bíróság elé azért került az ügy, mert egy alsóbb fokú bíróság alkotmányellenesnek találta a módosítást. A kitétel védelmezői ezért fordultak a Legfelsőbb Bírósághoz, ám az egyszerűen közölte, hogy a törvény védelmezőinek nincs jogi alapja kiállni a törvényhely mellett.

A szövetségi Legfelsőbb Bíróság ezzel lényegében azt mondta ki, hogy ahol a tagállami törvény megengedi (a házasság nem szövetségi hatáskör), ott az egyneműek jogilag érvényesen megkötött házassága azonos joghatályú a különneműek érvényes házasságával. Az Egyesült Államoknak eddig 12 tagállama vezette be az azonos neműek házasságát.

Dr. Anne Hendershott, a New York-i King's College és a steubenville-i Ferences Egyetem szociológus professzora szerint ugyan a döntés súlyos és jelentős („szociológiailag óriási"), nem vet véget az azonos neműek házasságáról szóló amerikai vitáknak. Mint mondta: az emberek meg tudják győzni egymást, így a mostani döntés sem végérvényes – írja a CNA.

Kim Daniels, az Egyesült Államok katolikus püspöki karának szóvivője a döntés kapcsán kifejtette: nem veszi figyelembe a házasság valódi természetét, ellenben újabb vitákat kelt majd. Daniels hozzátette: a Legfelsőbb Bíróság roszszul döntött, mivel akkor is tiszteletben kellene tartania a házasság mivoltát, ha az állam nem teszi azt. Megjegyezte azt is: a mostani lépés a vallásszabadság további korlátozásához vezethet.

Magyar Kurír

ESEMÉNYEK

„Aki Istent szereti, szeresse testvérét is”

A Jóisten 2015. esztendejében újra ünneplésre hívott mindenkit a felkonduló harang szava Mennybemenetel ünnepén, mely egyben a beregdédai görögkatolikus templom címünnepe is. A 11 órakor a hívekkel teli templomban kezdődő Szent Liturgiát Demkó Ferenc esperes és Schall Tamás a veszprémi Magyarok Nagyasszonya templom plébánosa celebrálta, a beregszászi esperesi kerület papságával.

Tamás atya prédikációjában kihangsúlyozta a testvéri szeretet fontosságát, elmesélte élményeit és tapasztalatait e kicsiny kis föld lakosairól és kincseiről, valamint megemlítette több évtizedes barátságát a kárpátaljai görögkatolikus papsággal.

A szertartást követően ünnepélyesen aláírták a testvéri kapcsolat születéséről kötött megállapodást a Beregdédai Görögkatolikus Egyházközség és veszprémi Magyarok Nagyasszonya templom vezetői. Ezt követően megtartották az ünnepi körmenetet. Levcsenkó Róbert parochus megköszönte a veszprémi egyházközségnek, hogy gondoltak a dédai hívekre, köszöntötte a szomszéd falvakból érkező zarándokokat és a jelenlévő papságot. Az ünnep olajkenet és antidor osztással ért véget.

Levcsenkó Dávid

Ezüstérmes lett a balazséri csapat Hajdúdorogon

A GISZ által rendezett ifjúsági sportnapon a balazsériak csapata bizonyult a legjobbnak. A fiatal focisták a versenyt követően sem lustálkodtak, s a sportnapon elért sikeren felbuzdulva újabb, a görögkatolikus egyház által szervezett bajnokságon mérettették meg magukat – ezúttal viszont már Magyarországon, a Szent György Kupán, amelyen különböző labdajátékokban, fociban, röplabdában és kézilabdában mérték össze tudásukat, ügyességüket a fiatalok.

A május 16-án megrendezett kupán most első alkalommal vett részt kárpátaljai csapat. A balazséri csapatot alkotó hét fiatal, Baranyi István, Barta István, Béres István, Fedinisinec Eduárd, Oszicsánszki Dávid, Oszicsánszki György és Rácz István 2*15 perces mérkőzéseken küzdött a kupáért. Nem volt ugyan egyszerű a dolguk, hiszen neves, sok focista közül válogatható oktatási intézmények csapataival kellett megmérkőzniük, ám a fiúk nem vallottak szégyent, s elhozták Kárpátaljának a Szent György Kupa második helyezését. A csapat egyik játékosa, Rácz István a péterfalvai sportnap után Hajdúdorogon is elnyerte a gólkirály címet.

Habár eddig, főként útlevél és vízum okozta gondok miatt nem sikerült egy csapatnak sem eljutnia a Szent György Kupára, mindannyiunk büszkeségére válhat, hogy a balazséri srácok, a kupa első kárpátaljai résztvevői máris elhozták kis hazánknak az előkelő 2 helyezést.

Espán Rita

Családinap Tiszaújhelyben

Tiszaújhelyben minden évben rendezvényekkel méltatják az anyák napját, a gyereknapot. E rendezvények legfőbb célja örömet, vidámságot szerezni a kicsiknek és szüleiknek, különböző játékokkal, szórakoztató vetélkedőkkel színesebbé tenni a szürke hétköznapokat. Idén a szervezők úgy döntöttek, hogy a családi fesztivál keretein belül megrendezik az apák napját.

A görögkatolikus parókia udvarára sok szülő eljött gyermekeivel, hogy a család együtt lehessen a szomszédokkal, a barátokkal, ismerősökkel.

A regisztrációt követően Szücs Béla atya, a görögkatolikus templom papja Isten áldását kérte a részvevőkre, akik együtt mondták el a Miatyánkot. A tikkasztó hőség ellenére mindenki szívesen vett részt a bemelegítő tornában, hiszen sokan várták ezt a napot.

A rendezvény szervezője Román Golovanov, a kijevi „Ajándékozz reményt” jótékonysági alap elnöke, az amerikai vendégek, valamint Szücs Béla atya, a tiszaújhelyi görögkatolikus felekezet papja, Molnár Melinda, a községi fiókkönyvtár vezetője volt, aki rendszeresen szervez különböző rendezvényeket gyermekeink számára. Időt és energiát nem kímélve a családi fesztivál szervezői mindent megtettek annak érdekében, hogy a vidám rendezvényen részt vevő minden család felnőtt tagjai ezt a pár órát kizárólag gyermekeiknek szenteljék.

Annak ellenére, hogy Román Golovanov, a jótékonysági alapítvány elnöke személyesen nem vehetett részt a vidám rendezvényen, 10 fős csapata és a segítők boldog, örömteli percekkel ajándékozták meg a tiszaújhelyi gyerekeket. A fiatalok csoportokat alakítottak és különböző feladatokat teljesítettek. Egyesek táncoltak, mások lufit fújtak, sokan arcfestéssel foglalkoztak. A gyerekek csoportokban vá-

rakoztak, hogy felülhessenek a körhintára vagy ugrálhassanak a légvárban. Mindkettő igen népszerű a kicsik körében. Természetesen, népszerű volt a vattacukor is, amiért a gyermekeink boldogan álltak sorba. Sok apróság örömmel vett részt azon a foglalkozáson, ahol aprósüteményt díszítettek, amit jóízűen fogyasztottak el. A rendezvény végén meglepetés várt a résztvevőkre.

Vidám hangulatban gyorsan elrepült az idő. A gyerekek szeme örömtől sugárzott, vidám gyermekzsivajtól volt hangos a környék. Annak ellenére, hogy elfáradtak, már türelmetlenül várják a következő családi napot. A segítők csapata nemcsak a tiszaújhelyieknek szerzett örömet, hanem felkereste a tiszakeresztúri bentlakásos iskola növendékeit is, akiket fesztiválhangulattal ajándékoztak meg.

Mezei Rita

Sport, tánc, fejtörők

Június 14-én második alkalommal szervezett gyereknapot a község fiataljai s minden érdeklődő számára a Batári Görögkatolikus Egyházközség.

A gyermeknap célja az volt, hogy kortól, nemtől függetlenül minden gyermek megtalálhassa a neki leginkább tetsző elfoglaltságot, s olyan élményekkel gazdagodjon, amelyre még sokáig mosolyogva gondolhat majd vissza. Erről a szervezők, vagyis az egyházközség felnőtt hittanosai, fiataljai, továbbá a GISZ helyi tagjai gondoskodtak. Akik mozgalmas programra vágytak, azokat céllövölde, pingpongasztal, minifoci, trambulin és különböző sportjátékok várták. Aki „fejtörősebb" programokon akart részt venni, az kipróbálhatta tudását a csokiautomatánál (itt a helyes válasz egy csokit ért), a rejtvénysátorban, vagy felkereshette a könyvsátrat is egy-egy mese elolvasásáért. De kifestőzésre, kézműveskedésre, gipszfestésre is volt alkalma annak, akit inkább az alkotás láza köt le. A gyerekek minden egyes sátorban aláírást kaptak egy-egy sikeresen elvégzett feladatért, a nap végén pedig ezt ajándékra válthatták. A tavalyi gyereknaphoz hasonlóan idén is azok zsákbamacskázhattak elsőként, akik a legtöbb aláírást gyűjtötték.

A gyermeknap a Kárpátaljai Népfőiskolai Egyesület támogatása jóvoltából a Kokas Banda tagjai által vezetett táncházzal zárult. A gyerkőcök és szüleik, nagyszüleik megmutathatták, hogyan boldogulnak a sárközi ugrós, lassú és friss csárdással, szatmári és polgári táncokkal.

Espán Rita

Az együttműködés jegyében

Újabb felsőoktatási intézménnyel kötött együttműködési megállapodást a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola. Ezúttal a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskolával indult el a partneri kapcsolat.

Az együttműködést dr. Orosz Ildikó, a Rákóczi-főiskola elnöke és dr. Véghseő Tamás, a hittudományi főiskola rektora írták alá június 24-én a beregszászi intézmény tanácstermében. A szerződés értelmében 2016 őszétől katechéta és lelkipásztori munkatársképzés indulhat meg a kárpátaljai görögkatolikus egyház számára a beregszászi főiskolán.

Dr. Véghseő Tamás a Kárpátalja.mának nyilatkozva elmondta, hogy a nyíregyházi főiskolát előzőleg a Munkácsi Egyházmegye Magyar Görögkatolikus Esperesi Kerülete kereste meg azzal a kéréssel, hogy a magyar anyanyelvű görögkatolikusok hitéleti tevékenységéhez legyen a segítségükre. Elsősorban a hitoktatás és a kántorképzés területén számítanak a magyarországi intézmény segítségére. A felkérés a képzés által intézményesített formát nyert, vagyis a résztvevők a hároméves képzés végén diplomát szereznek. A megszerzett BA diplomával tanulmányaikat tovább folytathatják akár a magyarországi intézményben is.

A képzés során magyarországi és helyi oktatók vezetik majd az előadásokat. A kárpátaljai oktatók még teljesebb felkészítése érdekében már ez év őszén elindítják a képzők képzését.

A rektor úr a jelentkezők várható számával kapcsolatban elmondta, hogy nem várnak több száz jelentkezőt, hiszen a hitéleti képzéseken a csoportok néhány tíz fővel indulnak el Magyarországon is. Mint mondta, abban gondolkodnak, hogy a meglévő erőforrásukat hatékony segítséggé tudják átformálni.

Gál Adél - Kárpátalja.ma

Oltárszentelés Csepében - Lépj rá te is az útra!

Július 5-én a vasárnapi Szentliturgia kezdetén került megszentelésre a csepei görögkatolikus templom felújított oltára.

A Szentliturgiát Milan Šašik, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye püspöke vezette, s a Csepei Görögkatolikus Egyházközség 350 hívén kívül jelen volt rajta a Beregszászi Magyar Esperesi Kerület több áldozópapja, Csirpák József, Gajdos Attila, Lődár Jenő, Bakancsos Sándor, Pősze Sándor és Fülöp János atya is.

A templom oltára, szentségháza, szentélye sok belső munka, festés, csempézés után, teljes egészében megújult. A munkálatokat teljes egészében önerőből végezték el az egyházközség hívei, s nem csupán anyagikkal támogatták az oltár felújítását, hanem maguk is oda álltak, ha erős segítő kezekre volt szükség.

Milan Šašik püspök ehhez kapcsoltan tartotta meg prédikációját is a Szentliturgián. Szent Máté evangéliumának szavait idézve A gadarai ördöngösökről beszélt. A két ördögtől megszállott ember annyira elvadult, hogy senki nem mert azon az úton járni, amelyen ők. Milan püspök ennek kapcsán arról szólt, hogy sokan vannak, akik félnek rálépni a cselekvés útjára, s tenni is valamit a jó dolgok érdekében. A csepeiek viszont ráléptek erre az útra, és sikerült teljesen önerőből véghez is vinni azt a nemes célt, amelyet kitűztek maguk elé.

Espán Rita

XVI. máriapócsi gyalogos zarándoklat

„Téged jöttünk köszönteni, méltóztassál meghallgatni, Ó pócsi templom csillaga, üdvözlégy szép Szűz Mária" – csendült fel több mint 300 kárpátaljai zarándok ajkán az ősi Mária-ének, amikor megpillantották a máriapócsi kegytemplom tornyát.

16. alkalommal tették meg gyalogosan a 62 kilométeres távot a többségében görögkatolikus vallású hívek, akik a július 19-én megtartott Illés-napi búcsúra igyekeztek a kegyhelyre, mely idén ünnepli a Mária-kép könnyezésének 300. évfordulóját.

A Beregszászi Magyar Esperesi Kerület által szervezett zarándoklat első napján az Asztély–Beregsurány határátkelőnél gyülekeztek a hívek, akik a közös imádság után vágtak neki az előttük álló útnak. A menet élén a beregdédai templom fakeresztjét vitték. A zarándokok a gyaloglás alatt Mária-énekeket, Parakliszt és Akathisztoszt énekeltek. Napközben Tákos községben és Vásárosnaményban tartottak egy-egy hosszabb pihenőt, s este hat órára értek pusztadobosi szálláshelyükre. A helyiek évről évre nagy szeretettel fogadják a kárpátaljaiakat, szállást és vacsorát biztosítanak számukra.

A zarándoklat második napján kitartóan folytatták útjukat az egyre fáradtabb hívek, akik délután négy órára értek célba. A máriapócsi kegytemplomban Orosz Atanáz, a Miskolci Görögkatolikus Egyházmegye megyéspüspöke köszöntötte a zarándokokat, akik Szent Liturgia keretében adtak hálát a sikeres útért.

A máriapócsi zarándokházban és az Emmanuel Zarándokközpontban elszállásolt hívek számára az est folyamán gyónási lehetőséget biztosítottak, valamint virrasztás kezdődött. Vasárnap tartották meg az Illés-napi búcsút, melyen a kárpátaljaiakon kívül a Miskolci Görögkatolikus Egyházmegye hívei is részt vettek.

Marosi Anita

Görögkatolikus elsőáldozás Nagybégányban

Több éves előkészület után, 2015. július 5-én vasárnap tíz hittanos vehette magához életében először a kenyér és bor színe alatt Jézus testét és vérét a nagybégányi görögkatolikus templomban.

A hat lány és négy fiú hittanos néhány nappal korábban teljesítette az elsőáldozáshoz szükséges vizsgát, majd szent gyónáson vettek részt parókusuknál, Marosi Istvánnál.

A vasárnapi esemény ünnepélyes felvonulással kezdődött: az elsőáldozók szüleik és hozzátartozóik kíséretében énekszóval haladtak végig a település főutcáján, majd a hívek előtt léptek be a templomba. A nagybégnyi hagyományokhoz illően a lányok egyforma fehér ruhát, a fiúk fekete nadrágot és fehér inget viseltek. A Szent Liturgia alatt újból megerősítették a keresztelői fogadalmat, melyet sok-sok évvel ezelőtt a keresztszüleik tettek helyettük. Ebben ellene mondottak a sátánnak, s kifejezték hitüket Krisztusban, majd elmondták az Apostoli Hitvallást. Nem sokkal később elsőként állhattak fel, s vehették magukhoz az oltáriszentséget.

A Szent Liturgia végén az elsőáldozók versekkel és énekekkel adtak hálát Istennek és szüleiknek, hogy lelki életük fejlődésének újabb állomásához értek. Ezután megkapták az elsőáldozást igazoló okleveleket. Az ünnepség éltetéssel és szeretetlakomával ért véget.

Marosi Anita

ELÉRHETŐSÉGEINK

Honlap: gorogkatolikus.net.ua
E-mail: karpatikon@gmail.com
Tel.: +380997579719
Arculat: Szabó Sándor
Nyomtatás: Szpektral Nyomda - Ungvár
Rovatvezetők: Marosi Anita, Dr. Szolánszky Ágoston, Espán Margaréta, Pákh Diána
Munkatárs, koordinátor: Lőrinc Bernadett
Szerkesztők: Pősze Roland, Szkoropádszky Péter

A Kárpátikon megrendelhető a parókiákon, a **karpatikon@gmail.com** e-mail címen, ill. a **+380997579719** telefonszámon.

A kiadványt a Bethlen Gábor Alap támogatta.

BETHLEN GÁBOR Alap

ESEMÉNYEK KÉPEKBEN







XVI. MÁRIAPÓCSI GYALOGOS ZARÁNDOKLAT



A BALAZSÉRI CSAPAT



CSALÁDI NAP - TISZAÚJHELY



GYEREKNAP – BATÁR



DÉDAI TEMPLOMBÚCSÚ



CSEPEI OLTÁRSZENTELÉS



ELSŐÁLDOZÁS NAGYBÉGÁNYBAN



GYEREKNAP - MÁTYFALVA



ANTALÓC 2015



ZSOLOZSMÁS NAPOK - MÁTYFALVA



HITTANTÁBOR - BARKASZÓ



CSOMAI TEMPLOMBÚCSÚ



BIBLIAI NAPOK - VERBŐC